

Dz. U. 2023 poz. 1523**USTAWA**

z dnia 28 lipca 2023 r.

o delegowaniu kierowców w transporcie drogowym^{1), 2)}

Rozdział 1

Przepisy ogólne**Art. 1.** 1. Ustawa określa zasady:

- 1) delegowania kierowców w transporcie drogowym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) kontroli przestrzegania przepisów o delegowaniu kierowców w transporcie drogowym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz realizacji obowiązków informacyjnych związanych z delegowaniem kierowców;
- 3) kontroli drogowej delegowania kierowców w transporcie drogowym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 4) współpracy między Inspekcją Transportu Drogowego oraz Państwową Inspekcją Pracy w zakresie przekazywania informacji związanych z delegowaniem kierowców w transporcie drogowym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 5) współpracy z właściwymi organami innych państw członkowskich dotyczącej delegowania kierowców w transporcie drogowym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i z tego terytorium;
- 6) postępowania związanego z realizacją lub składaniem wniosków o powiadomienie o decyzji o nałożeniu na przewoźnika drogowego delegującego kierowcę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i z tego terytorium administracyjnej kary pieniężnej lub grzywny administracyjnej oraz o egzekucję takiej kary lub grzywny.

2. W sprawach nieuregulowanych w niniejszej ustawie stosuje się odpowiednio przepisy art. 9–16 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o delegowaniu pracowników w ramach świadczenia usług (Dz. U. z 2021 r. poz. 1140 oraz z 2023 r. poz. 641).

Art. 2. 1. Przepisów ustawy nie stosuje się do kierowców delegowanych:

- 1) na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej:
 - a) do pracy w oddziale lub przedsiębiorstwie należącym do grupy przedsiębiorstw, do której należy pracodawca delegujący kierowcę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
 - b) przez podmiot będący agencją pracy tymczasowej albo agencją wynajmującą personel, który skierował kierowcę do pracodawcy użytkownika,
 - c) z Konfederacji Szwajcarii, do czasu przyjęcia, w drodze umowy z Unią Europejską, zobowiązania do implementacji do krajowego porządku prawnego przepisów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1057 z dnia 15 lipca 2020 r. ustanawiającej przepisy szczególne w odniesieniu do dyrektywy 96/71/WE i dyrektywy 2014/67/UE dotyczące delegowania kierowców w sektorze transportu drogowego oraz zmieniającej dyrektywę 2006/22/WE w odniesieniu do wymogów w zakresie egzekwowania przepisów oraz rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 (Dz. Urz. UE L 249 z 31.07.2020, str. 49), zwanej dalej „dyrektywą 2020/1057”;

¹⁾ Niniejsza ustawa w zakresie swojej regulacji wdraża dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1057 z dnia 15 lipca 2020 r. ustanawiającą przepisy szczególne w odniesieniu do dyrektywy 96/71/WE i dyrektywy 2014/67/UE dotyczące delegowania kierowców w sektorze transportu drogowego oraz zmieniającą dyrektywę 2006/22/WE w odniesieniu do wymogów w zakresie egzekwowania przepisów oraz rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 (Dz. Urz. UE L 249 z 31.07.2020, str. 49).

²⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, ustawę z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawę z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym, ustawę z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców, ustawę z dnia 13 kwietnia 2007 r. o Państwowej Inspekcji Pracy, ustawę z dnia 10 czerwca 2016 r. o delegowaniu pracowników w ramach świadczenia usług, ustawę z dnia 9 marca 2017 r. o systemie monitorowania drogowego i kolejowego przewozu towarów oraz obrotu paliwami opałowymi oraz ustawę z dnia 5 lipca 2018 r. o tachografach.

- 2) z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej:
 - a) do pracy w oddziale lub przedsiębiorstwie należącym do grupy przedsiębiorstw, do której należy pracodawca delegujący kierowcę z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
 - b) przez podmiot będący agencją pracy tymczasowej,
 - c) na terytorium Konfederacji Szwajcarii, do czasu przyjęcia, w drodze umowy z Unią Europejską, zobowiązania do implementacji do krajowego porządku prawnego przepisów dyrektywy 2020/1057.

2. Do kierowców, o których mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o delegowaniu pracowników w ramach świadczenia usług.

3. Do przewoźnika drogowego, który deleguje na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej kierowcę, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, stosuje się odpowiednio przepis art. 29.

Art. 3. Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) dzień roboczy – dzień kalendarzowy z wyjątkiem sobót oraz dni wolnych od pracy określonych w przepisach ustawy z dnia 18 stycznia 1951 r. o dniach wolnych od pracy (Dz. U. z 2020 r. poz. 1920);
- 2) organ wnioskujący – właściwy organ państwa członkowskiego, który składa wniosek o powiadomienie o decyzji o nałożeniu administracyjnej kary pieniężnej lub grzywny administracyjnej w związku z naruszeniem przepisów dotyczących delegowania kierowców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i z tego terytorium lub o egzekucję takiej kary lub grzywny;
- 3) państwo członkowskie – państwo członkowskie Unii Europejskiej oraz państwo członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strona umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, a także państwo, które przyjęło, w drodze umowy z Unią Europejską, zobowiązanie do implementacji do krajowego porządku prawnego przepisów dyrektywy 2020/1057;
- 4) przewoźnik drogowy – przewoźnika drogowego w rozumieniu art. 4 pkt 15 i 16 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2022 r. poz. 2201 oraz z 2023 r. poz. 760, 919, 1123, 1193 i 1195);
- 5) przewoźnik drogowy delegujący kierowcę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej – przewoźnika drogowego mającego siedzibę w innym państwie członkowskim, który kieruje tymczasowo kierowcę będącego jego pracownikiem do pracy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w związku z realizacją usługi transportu drogowego przez tego przewoźnika;
- 6) przewoźnik drogowy delegujący kierowcę z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej – przewoźnika drogowego mającego siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, który kieruje tymczasowo kierowcę będącego jego pracownikiem w rozumieniu przepisów państwa członkowskiego, do którego jest delegowany, do pracy na terytorium tego państwa, w związku z realizacją usługi transportu drogowego przez tego przewoźnika;
- 7) kierowca delegowany na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej – kierowcę zatrudnionego w warunkach odpowiadających warunkom określonym w art. 22 § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2023 r. poz. 1465) w innym państwie członkowskim, tymczasowo skierowanego do pracy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez przewoźnika drogowego delegującego kierowcę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 8) kierowca delegowany z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej – kierowcę będącego pracownikiem w rozumieniu przepisów państwa członkowskiego, do którego jest delegowany, tymczasowo skierowanego do pracy na terytorium tego państwa przez przewoźnika drogowego delegującego kierowcę z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 9) państwo trzecie – państwo inne niż państwo członkowskie oraz inne niż Konfederacja Szwajcarii;
- 10) przewoźnik drogowy z państwa trzeciego delegujący kierowcę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej – przewoźnika drogowego mającego siedzibę w państwie trzecim, który w związku z realizacją usługi transportu drogowego kieruje tymczasowo kierowcę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 11) kierowca delegowany na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z państwa trzeciego – kierowcę tymczasowo skierowanego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez przewoźnika drogowego z państwa trzeciego delegującego kierowcę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w związku z realizacją usługi transportu drogowego przez tego przewoźnika;
- 12) przewóz dwustronny rzeczy – przewóz rzeczy na podstawie umowy przewozu, z państwa członkowskiego siedziby w rozumieniu art. 2 pkt 8 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1071/2009 z dnia 21 października

2009 r. ustanawiającego wspólne zasady dotyczące warunków wykonywania zawodu przewoźnika drogowego i uchylającego dyrektywę Rady 96/26/WE (Dz. Urz. UE L 300 z 14.11.2009, str. 51, z późn. zm.³⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem (WE) nr 1071/2009”, do innego państwa członkowskiego lub państwa trzeciego lub z innego państwa członkowskiego lub państwa trzeciego do państwa członkowskiego siedziby;

- 13) przewóz dwustronny osób – przewóz w ramach międzynarodowego okazjonalnego lub regularnego przewozu osób w rozumieniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1073/2009 z dnia 21 października 2009 r. w sprawie wspólnych zasad dostępu do międzynarodowego rynku usług autokarowych i autobusowych i zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 561/2006 (Dz. Urz. UE L 300 z 14.11.2009, str. 88, z późn. zm.⁴⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem (WE) nr 1073/2009”, podczas którego kierowca wykonuje jedną z następujących czynności:
 - a) zabiera pasażerów w państwie członkowskim siedziby przewoźnika drogowego i wysadza ich w innym państwie członkowskim lub państwie trzecim,
 - b) zabiera pasażerów w państwie członkowskim lub państwie trzecim i wysadza ich w państwie członkowskim siedziby przewoźnika drogowego lub
 - c) zabiera i wysadza pasażerów w państwie członkowskim siedziby przewoźnika drogowego w celu przeprowadzania wycieczek lokalnych w innym państwie członkowskim lub państwie trzecim zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1073/2009;
- 14) przejazd tranzytem – przewóz drogowy rzeczy lub przewóz drogowy osób przez terytorium państwa członkowskiego, w ramach którego kierowca nie wykonuje załadunku ani rozładunku oraz nie zabiera ani nie wysadza pasażerów;
- 15) przewóz kabotażowy – przewóz kabotażowy w rozumieniu art. 2 pkt 6 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1072/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczącego wspólnych zasad dostępu do rynku międzynarodowych przewozów drogowych (Dz. Urz. UE L 300 z 14.11.2009, str. 72, z późn. zm.⁵⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem (WE) nr 1072/2009”, oraz art. 2 pkt 7 rozporządzenia (WE) nr 1073/2009;
- 16) transport kombinowany – transport kombinowany w rozumieniu art. 4 pkt 13 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym;
- 17) system IMI – system wymiany informacji na rynku wewnętrznym, o którym mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1024/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym i uchylającym decyzję Komisji 2008/49/WE („rozporządzenie w sprawie IMI”) (Dz. Urz. UE L 316 z 14.11.2012, str. 1, z późn. zm.⁶⁾).

Art. 4. 1. Kierowcą delegowanym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nie jest kierowca, który:

- 1) wykonuje przejazd tranzytem;
- 2) wykonuje przewóz dwustronny rzeczy lub przewóz dwustronny osób;
- 3) w trakcie przewozu dwustronnego rzeczy wykonuje dodatkowo jedną czynność załadunku rzeczy lub rozładunku rzeczy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, innego państwa członkowskiego lub państwa trzeciego, przez które przejeżdża, pod warunkiem że załadunek rzeczy i rozładunek rzeczy nie jest wykonywany na terytorium tego samego państwa członkowskiego;
- 4) po przewozie dwustronnym rzeczy, który rozpoczęto w państwie członkowskim siedziby i w czasie którego nie wykonano żadnej dodatkowej czynności załadunku rzeczy lub rozładunku rzeczy, następnie wykonuje przewóz dwustronny rzeczy do państwa członkowskiego siedziby, podczas którego wykonuje dodatkowo maksymalnie dwie czynności załadunku rzeczy lub rozładunku rzeczy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, innego państwa członkowskiego lub państwa trzeciego, przez które przejeżdża, pod warunkiem że dodatkowe czynności załadunku rzeczy i rozładunku rzeczy nie są wykonywane na terytorium tego samego państwa członkowskiego;

³⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 4 z 09.01.2013, str. 46, Dz. Urz. UE L 178 z 10.07.2012, str. 6, Dz. Urz. UE L 158 z 10.06.2013, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 249 z 31.07.2020, str. 17.

⁴⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 48 z 23.02.2011, str. 19, Dz. Urz. UE L 178 z 10.07.2012, str. 4, Dz. Urz. UE L 158 z 10.06.2013, str. 1, Dz. Urz. UE L 293 z 09.10.2014, str. 60 oraz Dz. Urz. UE L 272 z 16.10.2015, str. 15.

⁵⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 112 z 24.04.2012, str. 6, Dz. Urz. UE L 178 z 10.07.2012, str. 5, Dz. Urz. UE L 158 z 10.06.2013, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 249 z 31.07.2020, str. 17.

⁶⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 354 z 28.12.2013, str. 132, Dz. Urz. UE L 159 z 28.05.2014, str. 1, Dz. Urz. UE L 159 z 28.05.2014, str. 11, Dz. Urz. UE L 200 z 26.07.2016, str. 1, Dz. Urz. UE L 252 z 16.09.2016, str. 53, Dz. Urz. UE L 295 z 21.11.2018, str. 1, Dz. Urz. UE L 249 z 31.07.2020, str. 17 oraz Dz. Urz. UE L 249 z 31.07.2020, str. 49.

- 5) w trakcie przewozu dwustronnego osób dodatkowo jednokrotnie zabiera pasażerów lub jednokrotnie wysadza pasażerów na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, innego państwa członkowskiego lub państwa trzeciego, przez które przejeżdża, pod warunkiem że przewóz osób nie jest wykonywany między dwoma miejscami położonymi na terytorium tego samego państwa członkowskiego; to samo dotyczy przejazdu powrotnego;
- 6) wykonuje przewóz drogowy rzeczy na początkowym lub końcowym odcinku transportu kombinowanego, jeżeli ten odcinek sam w sobie składa się z przewozów dwustronnych rzeczy.

2. Wyłączenia, o których mowa w ust. 1 pkt 3–5, stosuje się wyłącznie do kierowców pojazdów wyposażonych w inteligentne tachografy zgodnie z art. 8–10 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 165/2014 z dnia 4 lutego 2014 r. w sprawie tachografów stosowanych w transporcie drogowym i uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 3821/85 w sprawie urządzeń rejestrujących stosowanych w transporcie drogowym oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego (Dz. Urz. UE L 60 z 28.02.2014, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 249 z 31.07.2020, str. 1), zwanego dalej „rozporządzeniem (UE) nr 165/2014”.

3. Kierowcy, o których mowa w ust. 1 i 2, nie są pracownikami delegowanymi w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o delegowaniu pracowników w ramach świadczenia usług.

Art. 5. 1. Kierowcą delegowanym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z państwa trzeciego nie jest kierowca, który wykonuje przejazd tranzytem.

2. Kierowca, o którym mowa w ust. 1, nie jest pracownikiem delegowanym w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o delegowaniu pracowników w ramach świadczenia usług.

Art. 6. Przewoźnik drogowy delegujący kierowcę z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przed rozpoczęciem delegowania kierowcy jest obowiązany poinformować go o przysługujących mu w związku z delegowaniem prawach i spoczywających na nim obowiązkach.

Rozdział 2

Warunki zatrudnienia kierowców delegowanych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i kierowców delegowanych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z państwa trzeciego

Art. 7. 1. Przewoźnik drogowy delegujący kierowcę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zapewnia takiemu kierowcy warunki zatrudnienia, o których mowa w art. 4–4b ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o delegowaniu pracowników w ramach świadczenia usług.

2. Przewoźnik drogowy z państwa trzeciego delegujący kierowcę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zapewnia takiemu kierowcy warunki zatrudnienia, o których mowa w art. 4–4b ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o delegowaniu pracowników w ramach świadczenia usług, z zastrzeżeniem art. 139a ust. 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2023 r. poz. 519, 185 i 547).

Art. 8. 1. Na potrzeby obliczania okresów delegowania, o których mowa w art. 4 ust. 1, art. 4a ust. 1 i art. 4b ust. 1 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o delegowaniu pracowników w ramach świadczenia usług, delegowanie uznaje się za zakończone, gdy kierowca opuszcza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, wykonując międzynarodowy przewóz drogowy rzeczy lub osób. Okresy delegowania kierowcy wykonującego międzynarodowe przewozy drogowe lub kierowcy go zastępującego nie kumulują się.

2. Do kierowcy delegowanego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i kierowcy delegowanego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z państwa trzeciego stosuje się odpowiednio przepis art. 6 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o delegowaniu pracowników w ramach świadczenia usług.

Rozdział 3

Obowiązki przewoźnika drogowego delegującego kierowcę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz obowiązki kierowcy delegowanego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej

Art. 9. 1. Przewoźnik drogowy delegujący kierowcę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej składa zgłoszenie delegowania tego kierowcy najpóźniej w momencie rozpoczęcia delegowania, przy użyciu interfejsu publicznego połączonego z systemem IMI.

2. Zgłoszenie delegowania kierowcy, o którym mowa w ust. 1, zawiera następujące informacje:

- 1) nazwę przewoźnika drogowego delegującego kierowcę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jego adres do korespondencji oraz numer licencji wspólnotowej, jeżeli jest dostępny;
- 2) dane kontaktowe zarządzającego transportem w rozumieniu art. 2 pkt 5 rozporządzenia (WE) nr 1071/2009 lub innej osoby wyznaczonej do kontaktów z organem, o którym mowa w art. 22 ust. 1 lub 2, oraz do przesyłania i otrzymywania dokumentów lub zawiadomień;

- 3) imię i nazwisko, adres zamieszkania oraz numer prawa jazdy kierowcy;
- 4) datę rozpoczęcia obowiązywania umowy o pracę kierowcy albo dokumentu równoważnego z taką umową oraz właściwe dla tej umowy albo tego dokumentu prawo;
- 5) przewidywane daty rozpoczęcia i zakończenia delegowania kierowcy;
- 6) numery rejestracyjne pojazdów silnikowych, którymi wykonywany będzie przewóz objęty delegowaniem;
- 7) informację, czy świadczone usługi przewozowe stanowią przewóz rzeczy, przewóz osób, przewóz międzynarodowy lub przewóz kabotażowy.

3. Przewoźnik drogowy delegujący kierowcę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest obowiązany zapewnić, aby kierowca podczas delegowania dysponował następującymi dokumentami w postaci papierowej lub elektronicznej:

- 1) kopią zgłoszenia delegowania, o którym mowa w ust. 1;
- 2) dowodami potwierdzającymi wykonywanie przewozów drogowych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w szczególności w postaci listów przewozowych, dowodów, o których mowa w art. 8 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1072/2009, odpowiedniego zezwolenia, wypisu z zezwolenia wraz z obowiązującym rozkładem jazdy, formularza jazdy, odpowiedniej decyzji lub kopii umowy na realizowany przewóz, o których mowa w art. 87 ust. 1 pkt 2 lit. a–d i g ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym, o ile są wymagane;
- 3) zapisami tachografu, zawierającymi w szczególności symbole państw członkowskich, w których kierowca przebywał podczas wykonywania przewozów międzynarodowych lub przewozów kabotażowych, zgodnie z wymogami dotyczącymi rejestracji i prowadzenia dokumentacji na podstawie rozporządzenia (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) nr 2135/98, jak również uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85 (Dz. Urz. UE L 102 z 11.04.2006, str. 1, z późn. zm.⁷⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem (WE) nr 561/2006”, oraz rozporządzenia (UE) nr 165/2014.

4. Przewoźnik drogowy delegujący kierowcę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest obowiązany do przesłania, przy użyciu interfejsu publicznego połączonego z systemem IMI, na wniosek organu, o którym mowa w art. 22 ust. 1 lub 2, po okresie delegowania, kopii dokumentów, o których mowa w ust. 3 pkt 2 i 3, oraz dokumentacji dotyczącej wynagrodzenia kierowcy należnego za okres delegowania, umowy o pracę albo dokumentu równoważnego z taką umową, ewidencji czasu pracy kierowcy oraz dowodów wypłaty wynagrodzenia, w terminie 8 tygodni od dnia złożenia wniosku.

5. Dla celów kontroli przewoźnik drogowy delegujący kierowcę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na bieżąco aktualizuje zgłoszenia delegowania w interfejsie publicznym połączonym z systemem IMI.

Art. 10. Kierowca delegowany na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest obowiązany posiadać w pojeździe i okazywać podczas kontroli drogowej, na żądanie osób uprawnionych do przeprowadzenia kontroli, dokumenty, o których mowa w art. 9 ust. 3, w postaci papierowej lub elektronicznej.

Art. 11. Zabrania się wyposażania kierowcy w przerobioną lub podrobioną kopię zgłoszenia delegowania, o której mowa w art. 9 ust. 3 pkt 1.

Rozdział 4

Obowiązki przewoźnika drogowego z państwa trzeciego delegującego kierowcę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z państwa trzeciego oraz obowiązki kierowcy delegowanego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z państwa trzeciego

Art. 12. 1. Przewoźnik drogowy z państwa trzeciego delegujący kierowcę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z państwa trzeciego:

- 1) składa do Państwowej Inspekcji Pracy zgłoszenie delegowania kierowcy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z państwa trzeciego, każdorazowo, najpóźniej w momencie rozpoczęcia delegowania, przy użyciu formularza elektronicznego udostępnionego na stronie internetowej, o której mowa w art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o delegowaniu pracowników w ramach świadczenia usług, oraz
- 2) wystawia każdorazowo, przed rozpoczęciem przewozu drogowego, potwierdzenie delegowania kierowcy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z państwa trzeciego; potwierdzenie sporządza się na formularzu, o którym mowa w ust. 7, na komputerze lub maszynowo; potwierdzenie podpisuje przewoźnik drogowy z państwa trzeciego delegujący kierowcę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz kierowca delegowany na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z państwa trzeciego.

⁷⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 51 z 26.02.2008, str. 27, Dz. Urz. UE L 300 z 14.11.2009, str. 88, Dz. Urz. UE L 60 z 28.02.2014, str. 1, Dz. Urz. UE L 195 z 20.07.2016, str. 83, Dz. Urz. UE L 249 z 31.07.2020, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 170 z 26.06.2022, str. 27.

2. Przewoźnik drogowy z państwa trzeciego delegujący kierowcę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z państwa trzeciego jest obowiązany zapewnić, aby kierowca podczas delegowania dysponował:

- 1) sporządzonym w postaci papierowej potwierdzeniem delegowania kierowcy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z państwa trzeciego;
- 2) dowodami potwierdzającymi wykonywane przewozy drogowe, w szczególności w postaci listów przewozowych, odpowiedniego zezwolenia wymaganego w międzynarodowym transporcie drogowym lub formularza jazdy, na podstawie którego jest wykonywany przewóz;
- 3) zapisami tachografu, wymaganymi zgodnie z Umową europejską dotyczącą pracy załóg pojazdów wykonujących międzynarodowe przewozy drogowe (AETR), sporządzoną w Genewie dnia 1 lipca 1970 r. (Dz. U. z 2014 r. poz. 409), zwaną dalej „Umową AETR”.

3. Zgłoszenie delegowania kierowcy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z państwa trzeciego, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, zawiera następujące informacje:

- 1) nazwę przewoźnika drogowego z państwa trzeciego delegującego kierowcę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jego adres i siedzibę albo adres zamieszkania oraz numer odpowiedniego zezwolenia wymaganego w międzynarodowym transporcie drogowym lub formularza jazdy, na podstawie którego jest wykonywany przewóz objęty delegowaniem, numer telefonu i adres poczty elektronicznej o charakterze służbowym;
- 2) imię i nazwisko osoby wyznaczonej do kontaktów z organami, o których mowa w art. 23 ust. 3, oraz uprawnionej do reprezentowania przewoźnika drogowego z państwa trzeciego delegującego kierowcę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w sprawach dotyczących warunków zatrudnienia, jej adres zamieszkania albo adres do korespondencji, jeżeli jest inny niż adres zamieszkania, numer telefonu i adres poczty elektronicznej o charakterze służbowym;
- 3) imię i nazwisko, adres zamieszkania oraz numer prawa jazdy kierowcy;
- 4) przewidywane daty rozpoczęcia i zakończenia delegowania kierowcy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z państwa trzeciego;
- 5) datę rozpoczęcia obowiązywania umowy o pracę kierowcy lub dokumentu równoważnego z taką umową, lub innej umowy, na podstawie której kierowca delegowany na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z państwa trzeciego wykonuje przewozy drogowe na rzecz tego przewoźnika, oraz właściwe dla tej umowy prawo;
- 6) numer rejestracyjny pojazdu silnikowego, którym jest wykonywany przewóz objęty delegowaniem;
- 7) informację, czy świadczone usługi przewozowe stanowią przewóz rzeczy, przewóz osób, przewóz międzynarodowy lub przewóz kabotażowy.

4. Potwierdzenie delegowania, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, zawiera następujące informacje:

- 1) nazwę przewoźnika drogowego z państwa trzeciego delegującego kierowcę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jego adres i siedzibę albo adres zamieszkania oraz numer odpowiedniego zezwolenia wymaganego w międzynarodowym transporcie drogowym lub formularza jazdy, na podstawie którego jest wykonywany przewóz objęty delegowaniem, numer telefonu i adres poczty elektronicznej o charakterze służbowym;
- 2) imię i nazwisko, adres zamieszkania oraz numer prawa jazdy kierowcy;
- 3) datę rozpoczęcia obowiązywania umowy o pracę kierowcy lub dokumentu równoważnego z taką umową, lub innej umowy, na podstawie której kierowca delegowany na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z państwa trzeciego wykonuje przewozy drogowe na rzecz tego przewoźnika, oraz właściwe dla tej umowy prawo;
- 4) numer rejestracyjny pojazdu silnikowego, którym jest wykonywany przewóz objęty delegowaniem;
- 5) informację, czy świadczone usługi przewozowe stanowią przewóz rzeczy, przewóz osób, przewóz międzynarodowy lub przewóz kabotażowy.

5. Państwowa Inspekcja Pracy przetwarza dane zawarte w zgłoszeniu delegowania kierowcy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z państwa trzeciego, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, w sposób niezautomatyzowany.

6. Państwowa Inspekcja Pracy usuwa dane zawarte w zgłoszeniu delegowania kierowcy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z państwa trzeciego, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, po upływie 24-miesięcznego okresu, z wyłączeniem spraw wszczętych i niezakończonych prawomocnym rozstrzygnięciem.

7. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, wzór formularza potwierdzenia delegowania kierowcy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z państwa trzeciego, uwzględniając konieczność zapewnienia danych niezbędnych do kontroli prawidłowości delegowania kierowcy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z państwa trzeciego.

Art. 13. Kierowca delegowany na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z państwa trzeciego jest obowiązany posiadać w pojeździe i okazywać podczas kontroli drogowej, na żądanie osób uprawnionych do przeprowadzenia kontroli, dokumenty, o których mowa w art. 12 ust. 2.

Art. 14. Przewoźnik drogowy z państwa trzeciego delegujący kierowcę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z państwa trzeciego jest obowiązany do przesłania niezwłocznie, nie później niż w terminie 8 tygodni od dnia otrzymania wniosku od organu, o którym mowa w art. 24, po okresie delegowania, kopii dokumentów, o których mowa w art. 12 ust. 2, oraz dokumentacji dotyczącej wynagrodzenia kierowcy w odniesieniu do okresu delegowania, umowy o pracę lub dokumentu równoważnego z taką umową lub innej umowy, na podstawie której kierowca delegowany na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z państwa trzeciego wykonuje przewozy drogowe na rzecz tego przewoźnika, ewidencji czasu pracy kierowcy oraz dowodów wypłat wynagrodzenia.

Art. 15. 1. W przypadku gdy na podstawie umowy międzynarodowej przewoźnik drogowy z państwa trzeciego delegujący kierowcę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z państwa trzeciego składa zgłoszenie delegowania przy użyciu interfejsu publicznego połączonego z systemem IMI nie stosuje się przepisów art. 12 ust. 1, ust. 2 pkt 1 i ust. 4. W tym zakresie stosuje się przepisy art. 9 ust. 1, ust. 3 pkt 1 i ust. 5.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, kierowca delegowany na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z państwa trzeciego jest obowiązany posiadać w pojeździe i okazywać podczas kontroli drogowej, na żądanie osób uprawnionych do przeprowadzenia kontroli, dokumenty, o których mowa w art. 9 ust. 3 pkt 1 oraz art. 12 ust. 2 pkt 2 i 3.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, przesłanie dokumentów, o których mowa w art. 14, odbywa się przy użyciu interfejsu publicznego połączonego z systemem IMI.

Art. 16. Zabrania się wyposażania kierowcy w przerobione lub podrobione potwierdzenie delegowania, o którym mowa w art. 12 ust. 1 pkt 2.

Rozdział 5

Kontrola delegowania kierowców w transporcie drogowym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej

Art. 17. 1. Kontrola drogowa delegowania kierowców przez przewoźników drogowych delegujących kierowców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej polega na sprawdzeniu przestrzegania:

- 1) przez przewoźnika drogowego delegującego kierowcę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej obowiązków w zakresie:
 - a) dokonania i aktualizacji zgłoszenia delegowania, o którym mowa w art. 9 ust. 1,
 - b) zgodności danych zawartych w zgłoszeniu delegowania, o którym mowa w art. 9 ust. 1, ze stanem faktycznym,
 - c) wyposażenia kierowcy delegowanego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w dokumenty, o których mowa w art. 9 ust. 3;
- 2) przez kierowcę delegowanego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej obowiązku, o którym mowa w art. 10.

2. Kontrola drogowa, o której mowa w ust. 1, obejmuje weryfikację danych zawartych w dokumentach okazanych przez kierowcę delegowanego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, o których mowa w art. 9 ust. 3.

3. Kontrolę drogową, o której mowa w ust. 1, przeprowadzają inspektorzy Inspekcji Transportu Drogowego.

4. Podczas kontroli drogowej, o której mowa w ust. 1, inspektorzy Inspekcji Transportu Drogowego przeprowadzając kontrolę są wyposażeni w urządzenia umożliwiające weryfikację danych zawartych w kopii zgłoszenia delegowania z danymi zamieszczonymi w zgłoszeniu dokonany za pośrednictwem interfejsu publicznego połączonego z systemem IMI.

5. Inspektorzy Inspekcji Transportu Drogowego przeprowadzają kontrolę drogową, o której mowa w ust. 1, na warunkach i w trybie określonych w przepisach ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym.

Art. 18. Inspektor Inspekcji Transportu Drogowego przeprowadzający kontrolę drogową, o której mowa w art. 17 ust. 1, wprowadza dane o przeprowadzonej kontroli do centralnej ewidencji naruszeń stwierdzonych w wyniku przeprowadzanych kontroli, o której mowa w art. 80 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym. W przypadku stwierdzenia naruszeń, o których mowa w art. 33 ust. 1, uzasadniających nałożenie kary pieniężnej lub stwierdzenia wykroczeń, o których mowa w art. 32 ust. 1 i 2, uzasadniających nałożenie grzywny, inspektor sporządza protokół kontroli.

Art. 19. 1. W przypadku gdy podczas kontroli drogowej, o której mowa w art. 17 ust. 1, kierowca nie okaże kopii zgłoszenia delegowania, o której mowa w art. 9 ust. 3 pkt 1, a z dokumentów, o których mowa w art. 9 ust. 3 pkt 2 i 3, wynika,

że kontrolowanego kierowcę uznaje się za delegowanego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, osoby uprawnione do przeprowadzania kontroli, o której mowa w art. 17 ust. 1, przekazują do Państwowej Inspekcji Pracy, za pośrednictwem elektronicznej platformy usług administracji publicznej, w terminie 7 dni od dnia kontroli:

- 1) dane dotyczące nazwy przewoźnika drogowego delegującego kierowcę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jego adresu i siedziby;
- 2) numer licencji wspólnotowej przewoźnika drogowego delegującego kierowcę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 3) imię i nazwisko, adres zamieszkania oraz numer prawa jazdy kierowcy;
- 4) datę kontroli drogowej;
- 5) numer rejestracyjny pojazdu silnikowego, którym jest wykonywany przewóz objęty delegowaniem;
- 6) informację, czy świadczone usługi przewozowe podlegające kontroli stanowiły przewóz rzeczy, przewóz osób, międzynarodowy przewóz drogowy lub przewóz kabotażowy.

2. W przypadku określonym w ust. 1 nie sporządza się protokołu kontroli, o którym mowa w art. 18.

3. W przypadku przekazywania danych i informacji, o których mowa w ust. 1, za pośrednictwem elektronicznej skrzynki podawczej Głównego Inspektora Pracy lub adresu do doręczeń elektronicznych z wykorzystaniem Publicznej Usługi Rejestrowanego Doręczenia Elektronicznego lub Kwalifikowanej Usługi Rejestrowanego Doręczenia Elektronicznego, dane te podpisuje się przy użyciu kwalifikowanego podpisu elektronicznego, podpisu zaufanego albo podpisu osobistego.

Art. 20. 1. Główny Inspektor Transportu Drogowego, na podstawie danych uzyskanych od wojewódzkich inspektorów transportu drogowego, opracowuje i przekazuje Głównemu Inspektorowi Pracy za pośrednictwem elektronicznej platformy usług administracji publicznej informację zawierającą zbiorcze dane statystyczne dotyczące kontroli drogowych, o których mowa w art. 17 ust. 1 oraz art. 23 ust. 1, w terminie:

- 1) do dnia 31 lipca danego roku – za pierwsze półrocze;
- 2) do dnia 31 stycznia roku następnego – za drugie półrocze.

2. W przypadku przekazywania informacji, o których mowa w ust. 1, za pośrednictwem elektronicznej skrzynki podawczej Głównego Inspektora Pracy lub adresu do doręczeń elektronicznych z wykorzystaniem Publicznej Usługi Rejestrowanego Doręczenia Elektronicznego, informacje te podpisuje się przy użyciu kwalifikowanego podpisu elektronicznego, podpisu zaufanego albo podpisu osobistego.

Art. 21. Państwowa Inspekcja Pracy kontroluje prawidłowość delegowania lub warunki zatrudnienia kierowcy delegowanego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zgodnie z art. 14 i art. 15 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o delegowaniu pracowników w ramach świadczenia usług, uwzględniając dane i informacje, o których mowa w art. 19 ust. 1.

Art. 22. 1. Państwowa Inspekcja Pracy może wystąpić za pośrednictwem systemu IMI do przewoźnika drogowego delegującego kierowcę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o przesłanie, za pośrednictwem interfejsu publicznego połączonego z systemem IMI, po okresie delegowania, kopii dokumentów, o których mowa w art. 9 ust. 4, w terminie 8 tygodni od dnia złożenia wniosku.

2. Inspekcja Transportu Drogowego może wystąpić za pośrednictwem systemu IMI do przewoźnika drogowego delegującego kierowcę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o przesłanie, za pośrednictwem interfejsu publicznego połączonego z systemem IMI, po okresie delegowania, kopii dokumentów, o których mowa w art. 9 ust. 3 pkt 2 i 3, w terminie 8 tygodni od dnia złożenia wniosku.

3. W przypadku gdy przewoźnik drogowy delegujący kierowcę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nie prześle w terminie dokumentów, o których mowa w ust. 1 i 2, Państwowa Inspekcja Pracy lub Inspekcja Transportu Drogowego mogą wystąpić, za pośrednictwem systemu IMI, z uzasadnionym wnioskiem o wzajemną pomoc do właściwych organów państwa członkowskiego, w którym ten przewoźnik ma siedzibę.

4. W przypadku kontroli, o której mowa w art. 21, podjętej w związku z informacjami, o których mowa w art. 19 ust. 1, Państwowa Inspekcja Pracy może wystąpić za pośrednictwem systemu IMI do właściwego organu innego państwa członkowskiego z uzasadnionym wnioskiem o udzielenie informacji, o których mowa w art. 9 ust. 2 pkt 4 lit. c ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o delegowaniu pracowników w ramach świadczenia usług.

Art. 23. 1. Kontrola drogowa delegowania kierowców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z państwa trzeciego polega na sprawdzeniu przestrzegania:

- 1) przez przewoźnika drogowego z państwa trzeciego delegującego kierowcę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej obowiązków w zakresie wyposażenia kierowcy w dokumenty, o których mowa w art. 12 ust. 2;

2) przez kierowcę delegowanego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z państwa trzeciego obowiązku, o którym mowa w art. 13.

2. Kontrola drogową, o której mowa w ust. 1, obejmuje weryfikację danych zawartych w dokumentach okazanych przez kierowcę, o których mowa w art. 12 ust. 2.

3. Kontrolę drogową, o której mowa w ust. 1, przeprowadzają inspektorzy Inspekcji Transportu Drogowego.

4. Inspektorzy Inspekcji Transportu Drogowego przeprowadzają kontrolę drogową, o której mowa w ust. 1, odpowiednio na warunkach i w trybie określonych w przepisach ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym.

5. Do kontroli drogowej, o której mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy art. 18.

6. W przypadku gdy na podstawie umowy międzynarodowej przewoźnik drogowy z państwa trzeciego delegujący kierowcę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej składa zgłoszenie delegowania przy użyciu interfejsu publicznego połączonego z systemem IMI kontrolę, o której mowa w ust. 1, przeprowadza się z uwzględnieniem przepisów art. 15, art. 17 ust. 1 pkt 1 i ust. 4 oraz art. 22 ust. 1 i 2.

Art. 24. Państwowa Inspekcja Pracy kontroluje prawidłowość delegowania lub warunki zatrudnienia kierowcy delegowanego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z państwa trzeciego zgodnie z art. 14 i art. 15 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o delegowaniu pracowników w ramach świadczenia usług.

Art. 25. 1. W przypadku gdy podczas kontroli drogowej, o której mowa w art. 23 ust. 1, stwierdzone zostanie naruszenie obowiązków przewoźnika drogowego z państwa trzeciego delegującego kierowcę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a przewoźnik ten posiada siedzibę lub miejsce zamieszkania w państwie, z którym Rzeczpospolita Polska nie jest związana umową lub porozumieniem o współpracy we wzajemnym dochodzeniu administracyjnych kar pieniężnych lub grzywnien administracyjnych lub możliwość egzekucji takich należności nie wynika wprost z przepisów międzynarodowych oraz przepisów tego państwa, inspektor Inspekcji Transportu Drogowego pobiera kaucję w wysokości odpowiadającej wysokości przewidywanej administracyjnej kary pieniężnej, określonej w załączniku do ustawy.

2. Kaucję pobiera się w formie:

- 1) gotówkowej, za pokwitowaniem na druku ścisłego zarachowania, lub
- 2) przelewu na wyodrębniony rachunek bankowy organu prowadzącego postępowanie administracyjne w sprawie o nałożenie kary, przy czym koszty przelewów ponosi zobowiązany podmiot.

3. W przypadku poboru kaucji przez inspektorów Inspekcji Transportu Drogowego jest możliwe jej przekazanie w formie bezgotówkowej, za pomocą karty płatniczej. Koszty związane z autoryzacją transakcji i przekazem środków na rachunek bankowy, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, ponosi bezzwrotnie zobowiązany podmiot.

4. Kaucja jest przechowywana na nieoprocentowanym rachunku bankowym, o którym mowa w ust. 2 pkt 2.

5. Kaucję przekazuje się:

- 1) na rachunek bankowy, o którym mowa w art. 33 ust. 6 – w terminie 7 dni od dnia, w którym decyzja o nałożeniu administracyjnej kary pieniężnej stała się wykonalna;
- 2) na rachunek bankowy podmiotu, który ją wpłacił – w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji o uchyleniu lub stwierdzeniu nieważności decyzji o nałożeniu administracyjnej kary pieniężnej albo doręczenia prawomocnego orzeczenia sądu administracyjnego o uchyleniu lub stwierdzeniu nieważności takiej decyzji.

6. W przypadku gdy wysokość nałożonej administracyjnej kary pieniężnej jest niższa od wysokości pobranej kaucji, do powstałej różnicy stosuje się odpowiednio przepis ust. 5 pkt 2.

7. Jeżeli w przypadku, o którym mowa w ust. 1, nie pobrano kaucji, inspektor Inspekcji Transportu Drogowego kieruje lub usuwa pojazd, na koszt przewoźnika drogowego z państwa trzeciego delegującego kierowcę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na najbliższy parking strzeżony, o którym mowa w art. 130a ust. 5c ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2023 r. poz. 1047, z późn. zm.⁸⁾).

8. W zakresie postępowania w związku z usuwaniem pojazdu stosuje się odpowiednio przepisy art. 130a ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym.

9. Zwrot pojazdu z parkingu następuje po okazaniu dowodu uiszczenia opłaty, o której mowa w art. 130a ust. 5c ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym, oraz dowodu uiszczenia kaucji na zasadach określonych w ust. 2.

⁸⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2023 r. poz. 919, 1053, 1088, 1123, 1193, 1234 i 1394.

10. Jeżeli pojazd nie zostanie odebrany z parkingu w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o nałożeniu administracyjnej kary pieniężnej stała się ostateczna, stosuje się odpowiednio przepisy działu II rozdziału 6 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2022 r. poz. 479, z późn. zm.⁹⁾) dotyczące egzekucji należności pieniężnych z ruchomości.

Art. 26. 1. Minister właściwy do spraw transportu opracowuje, co 2 lata, w terminie do dnia 31 grudnia roku poprzedniego, jednolitą krajową strategię kontroli przepisów w zakresie kontroli delegowania kierowców w transporcie drogowym – na podstawie informacji przekazanych przez Głównego Inspektora Pracy oraz Głównego Inspektora Transportu Drogowego. Strategia uwzględnia system oceny ryzyka podmiotów wykonujących przewóz drogowy.

2. Główny Inspektor Pracy oraz Główny Inspektor Transportu Drogowego przekazują informacje niezbędne do opracowania jednolitej krajowej strategii co najmniej na 3 miesiące przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 1.

Rozdział 6

Współpraca z właściwymi organami innych państw członkowskich oraz obowiązki informacyjne

Art. 27. 1. Państwowa Inspekcja Pracy przyjmuje wniosek o wzajemną pomoc, złożony przez właściwy organ innego państwa członkowskiego, oraz zapewnia przekazanie dokumentacji będącej przedmiotem wniosku, w przypadku gdy przewoźnik drogowy delegujący kierowcę z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nie przesłał do właściwego organu innego państwa członkowskiego w terminie następujących dokumentów:

- 1) dowodów potwierdzających wykonywanie przewozów drogowych na terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska wnioskującego państwa członkowskiego w postaci listów przewozowych lub dowodów, o których mowa w art. 8 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1072/2009;
- 2) zapisów tachografu, zawierających w szczególności symbole państw członkowskich, w których kierowca przebywał podczas wykonywania przewozów międzynarodowych lub przewozów kabotażowych, zgodnie z wymogami dotyczącymi rejestracji i prowadzenia dokumentacji na podstawie rozporządzenia (WE) nr 561/2006 oraz rozporządzenia (UE) nr 165/2014;
- 3) dokumentacji dotyczącej wynagrodzenia kierowcy należnego za okres delegowania, umowy o pracę albo dokumentu równoważnego z taką umową, ewidencji czasu pracy kierowcy oraz dowodów wypłaty wynagrodzenia.

2. W przypadku wniosku o przekazanie dokumentów określonych w ust. 1 pkt 1 i 2, Państwowa Inspekcja Pracy może wystąpić z wnioskiem o pomoc w uzyskaniu tych dokumentów od przewoźnika drogowego delegującego kierowcę z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do wojewódzkiego inspektora transportu drogowego właściwego miejscowo dla siedziby tego przewoźnika.

3. Przewoźnik drogowy delegujący kierowcę z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest obowiązany do niezwłocznego przekazania na wniosek:

- 1) Państwowej Inspekcji Pracy – kopii dokumentów, o których mowa w ust. 1, lub
- 2) wojewódzkiego inspektora transportu drogowego – kopii dokumentów, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2

– nie później niż w terminie 7 dni od dnia otrzymania wniosku.

4. Odpowiedź na wniosek, o którym mowa w ust. 1, Państwowa Inspekcja Pracy przekazuje właściwemu organowi innego państwa członkowskiego w terminie 25 dni roboczych od dnia otrzymania wniosku.

5. Przewoźnik drogowy delegujący kierowcę z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest obowiązany do udzielania informacji w terminie 10 dni roboczych od dnia otrzymania żądania Państwowej Inspekcji Pracy, o którym mowa w art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o delegowaniu pracowników w ramach świadczenia usług.

Art. 28. Do postępowań związanych z realizacją wniosków złożonych przez organ wnioskujący o powiadomienie o decyzji o nałożeniu na przewoźnika delegującego kierowcę z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej administracyjnej kary pieniężnej lub grzywny administracyjnej oraz o egzekucję takiej kary lub grzywny stosuje się przepisy ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o delegowaniu pracowników w ramach świadczenia usług.

Art. 29. 1. W przypadku braku możliwości skutecznego doręczenia decyzji o nałożeniu administracyjnej kary pieniężnej zgodnie z przepisami regulującymi doręczenie takiego dokumentu, organ wnioskujący, który wydał tę decyzję, występuje za pośrednictwem systemu IMI z wnioskiem o powiadomienie o decyzji o nałożeniu administracyjnej kary pieniężnej

⁹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2022 r. poz. 1301, 1692, 1967, 2127, 2180, 2600, 2640 i 2687 oraz z 2023 r. poz. 556, 614, 852, 1059, 1130, 1193, 1369 i 1429.

w związku z naruszeniem przepisów dotyczących delegowania kierowców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do właściwego organu państwa członkowskiego siedziby przewoźnika drogowego delegującego kierowcę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, którego dotyczy ta decyzja.

2. W przypadku gdy nie można wyegzekwować od przewoźnika drogowego delegującego kierowcę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nałożonej administracyjnej kary pieniężnej, organ wnioskujący, który wydał decyzję w I instancji, występuje za pośrednictwem systemu IMI z wnioskiem o egzekucję takiej kary pieniężnej do właściwego organu państwa członkowskiego siedziby przewoźnika drogowego delegującego kierowcę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

3. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, zawiera:

- 1) imię i nazwisko lub nazwę, znany adres oraz wszelkie inne dane umożliwiające ustalenie tożsamości przewoźnika drogowego delegującego kierowcę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) streszczenie faktów i okoliczności naruszenia prawa, charakter tego naruszenia i odpowiednie przepisy mające zastosowanie w tej sprawie;
- 3) informacje o decyzji o nałożeniu administracyjnej kary pieniężnej i wszelkich innych odpowiednich dokumentach, w tym o charakterze sądowym, dotyczących przedmiotowej kary;
- 4) nazwę, adres i inne dane kontaktowe organu wnioskującego oraz, jeżeli nie jest to ten sam organ, organu, który może udzielić dodatkowych informacji dotyczących administracyjnej kary pieniężnej lub możliwości odwołania się od obowiązku zapłaty lub zaskarżenia decyzji o jej nałożeniu;
- 5) cel powiadomienia oraz termin, w jakim należy go dokonać;
- 6) informacje odpowiadające treści decyzji o nałożeniu administracyjnej kary pieniężnej.

4. Wniosek, o którym mowa w ust. 2, zawiera:

- 1) elementy, o których mowa w ust. 3 pkt 1–4 i 6;
- 2) datę, z którą decyzja o nałożeniu administracyjnej kary pieniężnej w związku z naruszeniem przepisów dotyczących delegowania kierowców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej stała się wykonalna, opis rodzaju administracyjnej kary pieniężnej oraz określenie jej wysokości, wszelkie daty istotne dla przeprowadzenia egzekucji, w tym informacje, czy doręczono stronie decyzję, a jeżeli tak, to w jaki sposób, a także potwierdzenie, że od takiej kary nie przysługuje dalsze odwołanie, i opis żądania, w związku z którym jest składany wniosek, oraz jego poszczególnych elementów.

5. Do wniosków, o których mowa w ust. 1 i 2, dołącza się decyzję o nałożeniu administracyjnej kary pieniężnej oraz mogą być dołączone inne dokumenty, ich uwierzytelnione kopie lub wyciągi z nich, o ile jest to niezbędne do realizacji wniosku przez właściwy organ państwa członkowskiego siedziby przewoźnika drogowego delegującego kierowcę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

6. Z wnioskiem, o którym mowa w ust. 1 lub 2, można wystąpić, jeżeli nie toczy się postępowanie w sprawie istnienia lub wysokości nałożonej administracyjnej kary pieniężnej lub w sprawie wszczęcia i prowadzenia egzekucji administracyjnej tej kary, chyba że postępowanie takie jest w toku, a przepisy odrębne umożliwiają dochodzenie tych należności.

7. Jeżeli po złożeniu wniosku, o którym mowa w ust. 1 lub 2, zostanie wszczęte postępowanie administracyjne lub sądownoadministracyjne w przedmiocie zaskarżenia decyzji o nałożeniu administracyjnej kary pieniężnej w związku z naruszeniem przepisów dotyczących delegowania kierowców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, organ wnioskujący niezwłocznie informuje o tym właściwy organ państwa członkowskiego siedziby przewoźnika drogowego delegującego kierowcę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

8. Przepis ust. 4 stosuje się odpowiednio do powiadomienia o wydanym rozstrzygnięciu zapadłym w wyniku rozpatrzenia zaskarżenia decyzji o nałożeniu administracyjnej kary pieniężnej w związku z naruszeniem przepisów dotyczących delegowania kierowców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

9. Po skierowaniu wniosku, o którym mowa w ust. 2, organ wnioskujący powiadamia niezwłocznie organ państwa członkowskiego siedziby przewoźnika drogowego delegującego kierowcę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej o okolicznościach mających znaczenie dla wniosku, w szczególności o zmianie wysokości należności pieniężnych będących przedmiotem wniosku lub wniosku o podjęcie środków zabezpieczających należności pieniężne.

10. Współpraca z właściwymi organami innych państw członkowskich odbywa się za pośrednictwem systemu IMI.

11. Spory dotyczące istnienia lub wysokości administracyjnej kary pieniężnej, wszczęcia i prowadzenia egzekucji administracyjnej należności pieniężnych lub doręczenia decyzji administracyjnej lub innego dokumentu wydanego w Rzeczypospolitej Polskiej, odnoszących się do administracyjnej kary pieniężnej, jej dochodzenia lub zabezpieczenia, są rozstrzygane na podstawie odrębnych przepisów obowiązujących na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 30. 1. Na stronie internetowej, o której mowa w art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o delegowaniu pracowników w ramach świadczenia usług, zamieszcza się w szczególności informacje dotyczące warunków zatrudnienia, o których mowa w art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o delegowaniu pracowników w ramach świadczenia usług, mających zastosowanie do kierowców delegowanych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz kierowców delegowanych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z państwa trzeciego, w tym obowiązkowych składników wynagrodzenia za pracę.

2. Informacje, o których mowa w ust. 1, mogą być zawarte w odesłaniach do odpowiednich stron internetowych.

3. Inspekcja Transportu Drogowego, w zakresie swojej właściwości, współpracuje z Państwową Inspekcją Pracy w zakresie prowadzenia i aktualizacji strony internetowej, o której mowa w art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o delegowaniu pracowników w ramach świadczenia usług.

4. Podmiotami odpowiedzialnymi za udzielanie informacji na temat prawa krajowego i praktyki krajowej, które mają zastosowanie do delegowania kierowców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, są Państwowa Inspekcja Pracy oraz Inspekcja Transportu Drogowego, każda w zakresie swojej właściwości.

5. Na stronie internetowej, o której mowa w art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o delegowaniu pracowników w ramach świadczenia usług, zamieszcza się dane kontaktowe osób odpowiedzialnych w inspekcjach za udzielanie informacji, o których mowa w ust. 4.

Art. 31. Państwowa Inspekcja Pracy i Inspekcja Transportu Drogowego współpracują, każda w zakresie swojej właściwości, z organami właściwymi innych państw członkowskich w zakresie organizacji kształcenia i szkoleń dla pracowników tych inspekcji lub organów z zakresu przepisów o delegowaniu kierowców w transporcie drogowym.

Rozdział 7

Przepisy karne i przepisy o administracyjnych karach pieniężnych

Art. 32. 1. Kierowca delegowany na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wykonujący przewóz drogowy, w przypadku nieokazania w trakcie kontroli drogowej kopii zgłoszenia delegowania, o której mowa w art. 9 ust. 3 pkt 1, podlega karze grzywny w wysokości 500 zł.

2. Kierowca delegowany na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z państwa trzeciego wykonujący przewóz drogowy, w przypadku nieokazania w trakcie kontroli drogowej potwierdzenia delegowania, o którym mowa w art. 12 ust. 1 pkt 2, podlega karze grzywny w wysokości 500 zł.

3. Prawo do nakładania i pobierania kary grzywny w drodze mandatu karnego za czyny, o których mowa w ust. 1 i 2, przysługuje inspektorom Inspekcji Transportu Drogowego.

4. Orzekanie w sprawach nałożenia kar grzywny, o których mowa w ust. 1 i 2, następuje w trybie określonym w ustawie z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2022 r. poz. 1124).

5. Naruszenie, o którym mowa w ust. 1, wypełnia znamiona grupy naruszeń nr 14.4 oraz stanowi bardzo poważne naruszenie (BPN), zgodnie z wagą naruszeń wskazanych w załączniku I do rozporządzenia Komisji (UE) 2016/403 z dnia 18 marca 2016 r. uzupełniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1071/2009 w odniesieniu do klasyfikacji poważnych naruszeń przepisów unijnych, które mogą prowadzić do utraty dobrej reputacji przez przewoźnika drogowego, oraz zmieniającego załącznik III do dyrektywy 2006/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 74 z 19.03.2016, str. 8 oraz Dz. Urz. UE L 129 z 03.05.2022, str. 22), zwanego dalej „rozporządzeniem Komisji (UE) 2016/403”.

Art. 33. 1. Przewoźnik drogowy delegujący kierowcę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz przewoźnik drogowy z państwa trzeciego delegujący kierowcę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z państwa trzeciego z naruszeniem obowiązków lub warunków określonych w ustawie podlegają karze pieniężnej w wysokości od 4000 zł do 7000 zł za każde naruszenie.

2. Wykaz naruszeń, o których mowa w ust. 1, wysokości kar pieniężnych za poszczególne naruszenia oraz numer grupy naruszeń oraz wagę naruszeń wskazane w załączniku I do rozporządzenia Komisji (UE) 2016/403, określa załącznik do ustawy.

3. Karę pieniężną, o której mowa w ust. 1, nakłada, w drodze decyzji administracyjnej, właściwy organ Inspekcji Transportu Drogowego.

4. Decyzja ostateczna podlega wykonaniu po upływie 30 dni od dnia jej doręczenia lub doręczenia powiadomienia o decyzji, w trybie określonym w art. 29 ust. 1, chyba że wstrzymano jej wykonanie. Organ, który wydał decyzję ostateczną, z urzędu wstrzymuje jej wykonanie, w drodze postanowienia, na które nie przysługuje zażalenie, w przypadku wniesienia skargi do sądu administracyjnego.

5. Nałożenie grzywien, o których mowa w art. 32 ust. 1 i 2, lub kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1, nie wyłącza możliwości wszczęcia kontroli, o której mowa w art. 21 i art. 24, przez Państwową Inspekcję Pracy i nałożenia przez tę inspekcję kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1.

6. Karę pieniężną uiszcza się na właściwy rachunek bankowy w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o jej nałożeniu stała się wykonalna. Koszty związane z jej przekazaniem pokrywa zobowiązany podmiot.

Art. 34. 1. Przewoźnik drogowy delegujący kierowcę z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, który dwukrotnie w ciągu roku bez wskazania uzasadnionych okoliczności:

- 1) nie przekazuje dokumentów określonych we wniosku, o którym mowa w art. 27 ust. 3, w terminie, o którym mowa w tym przepisie,
 - 2) nie udziela informacji na żądanie Państwowej Inspekcji Pracy, o których mowa w art. 27 ust. 5
- podlega karze pieniężnej w wysokości 3000 zł.

2. Karę pieniężną, o której mowa w ust. 1, nakłada, w drodze decyzji administracyjnej, właściwy organ, który wystąpił z wnioskiem, o którym mowa w art. 27 ust. 3, lub z żądaniem Państwowej Inspekcji Pracy, o którym mowa w art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o delegowaniu pracowników w ramach świadczenia usług.

3. Decyzja ostateczna podlega wykonaniu po upływie 30 dni od dnia jej doręczenia, chyba że wstrzymano jej wykonanie. Organ kontroli, który wydał decyzję ostateczną, z urzędu wstrzymuje jej wykonanie, w drodze postanowienia, na które nie przysługuje zażalenie, w przypadku wniesienia skargi do sądu administracyjnego.

4. Karę pieniężną uiszcza się na właściwy rachunek bankowy w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o jej nałożeniu stała się wykonalna. Koszty związane z jej przekazaniem pokrywa zobowiązany podmiot.

Art. 35. 1. Podmiot, który wiedział lub w świetle wszystkich istotnych okoliczności powinien wiedzieć, że zleczone przez niego usługi transportu drogowego wiążą się z naruszeniem przepisów dotyczących delegowania kierowców, podlega karze pieniężnej w wysokości 3000 zł.

2. Karę pieniężną, o której mowa w ust. 1, nakłada, w drodze decyzji administracyjnej, właściwy organ Inspekcji Transportu Drogowego albo Państwowej Inspekcji Pracy.

3. Decyzja ostateczna podlega wykonaniu po upływie 30 dni od dnia jej doręczenia, chyba że wstrzymano jej wykonanie. Organ kontroli, który wydał decyzję ostateczną, z urzędu wstrzymuje jej wykonanie, w drodze postanowienia, na które nie przysługuje zażalenie, w przypadku wniesienia skargi do sądu administracyjnego.

4. Karę pieniężną uiszcza się na właściwy rachunek bankowy w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o jej nałożeniu stała się wykonalna. Koszty związane z jej przekazaniem pokrywa zobowiązany podmiot.

Art. 36. Wpływy z kar, o których mowa w art. 33 ust. 1, art. 34 ust. 1 i art. 35 ust. 1, nałożonych przez Państwową Inspekcję Pracy stanowią dochód budżetu państwa.

Rozdział 8

Przepisy zmieniające

Art. 37. W ustawie z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2022 r. poz. 479, z późn. zm.¹⁰⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 2 w § 1 w pkt 8 w lit. h średnik zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. i w brzmieniu:
„i) administracyjnych kar pieniężnych lub grzywien administracyjnych nałożonych na przewoźnika drogowego delegującego kierowcę z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;”;
- 2) w art. 5 w § 2a po wyrazach „o których mowa w art. 2 § 1 pkt 8 lit. g” dodaje się wyrazy „oraz i”;
- 3) w art. 15 w § 3b wyrazy „o których mowa w art. 2 § 1 pkt 8 lit. g i h” zastępuje się wyrazami „o których mowa w art. 2 § 1 pkt 8 lit. g, h oraz i”;
- 4) w art. 27 w § 1 w pkt 14 po wyrazach „o której mowa w art. 2 § 1 pkt 8 lit. g” dodaje się wyrazy „oraz i”;
- 5) w art. 28b w § 1a po wyrazach „o której mowa w art. 2 § 1 pkt 8 lit. g” dodaje się wyrazy „oraz i”;
- 6) w art. 32a w § 3a po wyrazach „o których mowa w art. 2 § 1 pkt 8 lit. g” dodaje się wyrazy „oraz i”;

¹⁰⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2022 r. poz. 1301, 1692, 1967, 2127, 2180, 2600, 2640 i 2687 oraz z 2023 r. poz. 556, 614, 852, 1059, 1130, 1193, 1369 i 1429.

- 7) w art. 35 w § 2a po wyrazach „o których mowa w art. 2 § 1 pkt 8 lit. g” dodaje się wyrazy „oraz i”;
- 8) w art. 62 w § 5 po wyrazach „o której mowa w art. 2 § 1 pkt 8 lit. g” dodaje się wyrazy „oraz i”;
- 9) w art. 64c w § 7 po wyrazach „o których mowa w art. 2 § 1 pkt 8 lit. g” dodaje się wyrazy „oraz i”;
- 10) w art. 64e:
 - a) w § 9 po wyrazach „o których mowa w art. 2 § 1 pkt 8 lit. g” dodaje się wyrazy „oraz i”;
 - b) w § 10 w pkt 2 po wyrazach „o których mowa w art. 2 § 1 pkt 8 lit. g” dodaje się wyrazy „oraz i”;
- 11) w art. 166c w § 2 wyrazy „o których mowa w art. 2 § 1 pkt 8 lit. g i h” zastępuje się wyrazami „o których mowa w art. 2 § 1 pkt 8 lit. g, h oraz i”.

Art. 38. W ustawie z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2022 r. poz. 2647, z późn. zm.¹¹⁾) w art. 21:

- 1) w ust. 1:
 - a) w pkt 16 w części wspólnej wyrazy „z zastrzeżeniem ust. 13” zastępuje się wyrazami „z zastrzeżeniem ust. 13 i 15c”;
 - b) pkt 20 otrzymuje brzmienie:
 - „20) część przychodów osób, o których mowa w art. 3 ust. 1, przebywających czasowo za granicą i uzyskujących w związku z tym przychody ze stosunku służbowego, stosunku pracy, pracy nakładczej oraz spółdzielczego stosunku pracy, za każdy dzień pobytu za granicą, w którym podatnik pozostawał w stosunku służbowym, stosunku pracy, pracy nakładczej oraz spółdzielczym stosunku pracy, w kwocie odpowiadającej 30% diety określonej w przepisach w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju, z zastrzeżeniem ust. 15 i 15c;”;
 - c) po pkt 23c dodaje się pkt 23d w brzmieniu:

„23d) przychody ze stosunku pracy oraz umowy zlecenia, o których mowa w art. 13 pkt 8, otrzymane przez kierowcę z tytułu wykonywania międzynarodowych przewozów drogowych na podstawie tego stosunku lub tej umowy, w wysokości stanowiącej równowartość 20 euro za każdy dzień pobytu kierowcy za granicą, przy czym dni pobytu za granicą ustala się zgodnie z ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców (Dz. U. z 2022 r. poz. 1473 oraz z 2023 r. poz. 1523), oraz zwrot kosztów:

 - a) noclegu, o którym mowa w art. 8 ust. 8 rozporządzenia (WE) nr 561/2006 wymienionego w art. 1 pkt 1a ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców,
 - b) podróży do miejsca rozpoczęcia międzynarodowego przewozu drogowego środkami transportu innymi niż pojazd będący w dyspozycji pracodawcy lub podmiotu, na rzecz którego kierowca wykonuje międzynarodowy przewóz drogowy,
 - c) niezbędnych udokumentowanych wydatków określonych lub uznanych przez pracodawcę lub podmiot, na rzecz którego kierowca wykonuje międzynarodowy przewóz drogowy, odpowiednio do uzasadnionych potrzeb w wysokości nieprzekraczającej kwoty wydatków faktycznie poniesionych i udokumentowanych przez kierowcę,
 - d) korzystania z urządzeń sanitarnych, określonych na podstawie średnich nieudokumentowanych kosztów takich usług oferowanych w ogólnodostępnych miejscach obsługi podróżnych w państwach, w których kierowca wykonuje zadania służbowe;”;
- 2) po ust. 15b dodaje się ust. 15c w brzmieniu:

„15c. Zwolnienia, o których mowa w ust. 1 pkt 16 i 20, nie mają zastosowania do przychodów otrzymanych przez kierowcę z tytułu wykonywania międzynarodowych przewozów drogowych na podstawie stosunku pracy lub umowy zlecenia, o której mowa w art. 13 pkt 8.”.

¹¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2022 r. poz. 2687 i 2745 oraz z 2023 r. poz. 28, 185, 326, 605, 641, 658, 825, 1059, 1114, 1130, 1407, 1414 i 1429.

Art. 39. W ustawie z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2022 r. poz. 2201 oraz z 2023 r. poz. 760, 919, 1123, 1193 i 1195) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 3 w ust. 1a dodaje się pkt 4 w brzmieniu:
 - „4) przestrzegania przepisów dotyczących delegowania kierowców w transporcie drogowym na zasadach określonych w ustawie z dnia 28 lipca 2023 r. o delegowaniu kierowców w transporcie drogowym (Dz. U. poz. 1523).”;
- 2) w art. 4:
 - a) po pkt 21a dodaje się pkt 21b w brzmieniu:

„21b) zezwolenie na odstępstwo – zezwolenie na odstępstwo od zakazu przewozu drogowego towarów, wydane przez właściwy organ państwa członkowskiego Unii Europejskiej na podstawie art. 1zc rozporządzenia Rady (WE) nr 765/2006 z dnia 18 maja 2006 r. dotyczącego środków ograniczających w związku z sytuacją na Białorusi i udziałem Białorusi w agresji Rosji wobec Ukrainy (Dz. Urz. UE L 134 z 20.05.2006, str. 1, z późn. zm.¹²⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem 765/2006”, lub art. 31 rozporządzenia Rady (UE) nr 833/2014 z dnia 31 lipca 2014 r. dotyczącego środków ograniczających w związku z działaniami Rosji destabilizującymi sytuację na Ukrainie (Dz. Urz. UE L 229 z 31.07.2014, str. 1, z późn. zm.¹³⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem 833/2014”.”;
 - b) w pkt 22:
 - po lit. h dodaje się lit. ha i hb w brzmieniu:

„ha) rozporządzenia 765/2006,
hb) rozporządzenia 833/2014.”;
 - w lit. y średnik zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. z w brzmieniu:

„z) ustawy z dnia 28 lipca 2023 r. o delegowaniu kierowców w transporcie drogowym.”;
- 3) w art. 14a ust. 1–3 otrzymują brzmienie:
 - „1. Przewoźnik drogowy może zawiesić, w całości albo w części, wykonywanie transportu drogowego łącznie na okres nie dłuższy niż 36 miesięcy, w okresie każdych następujących po sobie 10 lat, licząc od dnia uzyskania licencji lub zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego, jednak nie dłużej niż na okres, na jaki zostało wydane to uprawnienie.
 2. Przewoźnik drogowy zawieszający wykonywanie transportu drogowego jest obowiązany w terminie 14 dni od dnia, w którym rozpoczęty został okres zawieszenia:
 - 1) zawiadomić organ, który udzielił zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego lub licencji, o zawieszeniu wykonywania transportu drogowego; w zawiadomieniu podaje się:
 - a) okres, na który zawieszono wykonywanie transportu drogowego,

¹²⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 294 z 25.10.2006, str. 25, Dz. Urz. UE L 363 z 20.12.2006, str. 1, Dz. Urz. UE L 180 z 09.07.2008, str. 5, Dz. Urz. UE L 28 z 02.02.2011, str. 17, Dz. Urz. UE L 76 z 22.03.2011, str. 13, Dz. Urz. UE L 136 z 24.05.2011, str. 48, Dz. Urz. UE L 161 z 21.06.2011, str. 1, Dz. Urz. UE L 265 z 11.10.2011, str. 6 i 8, Dz. Urz. UE L 335 z 17.12.2011, str. 15, Dz. Urz. UE L 38 z 11.02.2012, str. 3, Dz. Urz. UE L 55 z 29.02.2012, str. 1, Dz. Urz. UE L 87 z 24.03.2012, str. 37, Dz. Urz. UE L 113 z 25.04.2012, str. 1, Dz. Urz. UE L 307 z 07.11.2012, str. 1 i 7, Dz. Urz. UE L 143 z 30.05.2013, str. 1, Dz. Urz. UE L 158 z 10.06.2013, str. 1, Dz. Urz. UE L 288 z 30.10.2013, str. 1, Dz. Urz. UE L 16 z 21.01.2014, str. 3, Dz. Urz. UE L 200 z 09.07.2014, str. 1, Dz. Urz. UE L 311 z 31.10.2014, str. 2, Dz. Urz. UE L 185 z 14.07.2015, str. 1, Dz. Urz. UE L 206 z 01.08.2015, str. 16, Dz. Urz. UE L 284 z 30.10.2015, str. 62 i 71, Dz. Urz. UE L 52 z 27.02.2016, str. 19 i 22, Dz. Urz. UE L 50 z 28.02.2017, str. 9, Dz. Urz. UE L 54 z 24.02.2018, str. 1, Dz. Urz. UE L 182 z 08.07.2019, str. 33, Dz. Urz. UE L 319 I z 02.10.2020, str. 1, Dz. Urz. UE L 370 I z 06.11.2020, str. 1, Dz. Urz. UE L 426 I z 17.12.2020, str. 1, Dz. Urz. UE L 68 z 26.02.2021, str. 29, Dz. Urz. UE L 197 I z 04.06.2021, str. 1, Dz. Urz. UE L 219 I z 21.06.2021, str. 1, 3 i 55, Dz. Urz. UE L 224 I z 24.06.2021, str. 1, Dz. Urz. UE L 405 z 16.11.2021, str. 1 i 3, Dz. Urz. UE L 430 I z 02.12.2021, str. 1, Dz. Urz. UE L 37 z 18.02.2022, str. 4, Dz. Urz. UE L 46 z 25.02.2022, str. 3, Dz. Urz. UE L 67 z 02.03.2022, str. 1, Dz. Urz. UE L 82 z 09.03.2022, str. 1, Dz. Urz. UE L 111 z 08.04.2022, str. 67, Dz. Urz. UE L 114 z 12.04.2022, str. 60, Dz. Urz. UE L 153 z 03.06.2022, str. 1 i 11, Dz. Urz. UE L 190 z 19.07.2022, str. 5 oraz Dz. Urz. UE L 61 z 27.02.2023, str. 20.

¹³⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 246 z 21.08.2014, str. 59, Dz. Urz. UE L 271 z 12.09.2014, str. 3, Dz. Urz. UE L 349 z 05.12.2014, str. 20, Dz. Urz. UE L 263 z 08.10.2015, str. 10, Dz. Urz. UE L 316 z 01.12.2017, str. 15, Dz. Urz. UE L 182 z 08.07.2019, str. 33, Dz. Urz. UE LI 42 z 23.02.2022, str. 74, Dz. Urz. UE L 49 z 25.02.2022, str. 1, Dz. Urz. UE L 55 z 28.02.2022, str. 78, Dz. Urz. UE L 57 z 28.02.2022, str. 1, Dz. Urz. UE L 63 z 02.03.2022, str. 1, Dz. Urz. UE L 65 z 02.03.2022, str. 1, Dz. Urz. UE L 81 z 09.03.2022, str. 1, Dz. Urz. UE LI 87 z 15.03.2022, str. 13, Dz. Urz. UE L 111 z 08.04.2022, str. 1, Dz. Urz. UE L 114 z 12.04.2022, str. 60, Dz. Urz. UE L z 12.04.2022, str. 214, Dz. Urz. UE L 153 z 03.06.2022, str. 53, Dz. Urz. UE L 167 I z 24.06.2022, str. 1, Dz. Urz. UE L 193 z 21.07.2022, str. 1, Dz. Urz. UE L 259 I z 06.10.2022, str. 3, Dz. Urz. UE L 311 I z 03.12.2022, str. 1 i 5, Dz. Urz. UE L 322 I z 16.12.2022, str. 1, Dz. Urz. UE L 26 z 30.01.2023, str. 1, Dz. Urz. UE L 32 I z 04.02.2023, str. 1 i 4, Dz. Urz. UE L 59 I z 25.02.2023, str. 6 oraz Dz. Urz. UE L 94 z 03.04.2023, str. 19.

- b) liczbę wypisów z zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego lub liczbę wypisów z licencji odpowiadającą liczbie pojazdów samochodowych, którymi zaprzestano wykonywania przewozów drogowych – w przypadku częściowego zawieszenia wykonywania transportu drogowego;
- 2) zwrócić do organu, który udzielił zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego lub licencji:
- a) wszystkie wypisy z zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego lub wszystkie wypisy z licencji – w przypadku zawieszenia wykonywania transportu drogowego w całości,
 - b) wypisy z zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego lub wypisy z licencji odpowiadające liczbie pojazdów samochodowych, którymi zaprzestano wykonywania przewozów drogowych – w przypadku częściowego zawieszenia wykonywania transportu drogowego.

3. Organ, który udzielił zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego lub licencji, wydaje z urzędu zwrócone wypisy z zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego lub licencji lub wypisy z licencji, w terminie 7 dni przed upływem okresu, na jaki zostało zawieszona wykonywanie transportu drogowego.”;

- 4) po art. 28a dodaje się art. 28b i art. 28c w brzmieniu:

„Art. 28b. 1. W przypadku gdy do wykonywania międzynarodowego przewozu drogowego rzeczy, o którym mowa w art. 28 ust. 1 i 1a, jest wymagane zezwolenie, o którym mowa w art. 28 ust. 1, albo wielokrotne zagraniczne zezwolenie wydane przez Międzynarodowe Forum Transportu (International Transport Forum), zwane dalej „zezwoleńiem EKMT”, a także w przypadku gdy przepisy wiążących Rzeczpospolitą Polską umów międzynarodowych w zakresie przewozu drogowego zwalniają z obowiązku posiadania tych zezwoleń, zagraniczny podmiot wykonujący taki przewóz jest obowiązany przesłać do rejestru zgłoszeń, o którym mowa w art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o systemie monitorowania drogowego i kolejowego przewozu towarów oraz obrotu paliwami opałowymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 104 i 1523), przed rozpoczęciem przewozu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zgłoszenie takiego przewozu i uzyskać numer referencyjny dla tego zgłoszenia, o którym mowa w art. 2 pkt 4 tej ustawy, zwany dalej „numerem referencyjnym”.

2. Zagraniczny podmiot wykonujący przewóz kabotażowy rzeczy:

- 1) o którym mowa w art. 29 ust. 1 lub
- 2) w rozumieniu art. 2 pkt 6 rozporządzenia (WE) nr 1072/2009

– jest obowiązany przesłać do rejestru zgłoszeń, o którym mowa w art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o systemie monitorowania drogowego i kolejowego przewozu towarów oraz obrotu paliwami opałowymi, przed rozpoczęciem przewozu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zgłoszenie takiego przewozu i uzyskać numer referencyjny dla tego zgłoszenia.

3. Przepisy art. 8 oraz art. 10a–11 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o systemie monitorowania drogowego i kolejowego przewozu towarów oraz obrotu paliwami opałowymi stosuje się odpowiednio.

4. Zgłoszenie przewozu, o którym mowa w ust. 1 i 2, zawiera:

- 1) dane zagranicznego podmiotu wykonującego przewóz drogowy rzeczy obejmujące:
 - a) imię i nazwisko albo nazwę,
 - b) adres zamieszkania albo siedziby;
- 2) numer identyfikacji podatkowej zagranicznego podmiotu wykonującego przewóz drogowy rzeczy albo numer, za pomocą którego podmiot jest zidentyfikowany na potrzeby podatku od towarów i usług albo podatku od wartości dodanej, jeżeli jest obowiązany go posiadać;
- 3) dane nadawcy obejmujące:
 - a) imię i nazwisko albo nazwę,
 - b) adres zamieszkania albo siedziby;
- 4) dane odbiorcy obejmujące:
 - a) imię i nazwisko albo nazwę,
 - b) adres zamieszkania albo siedziby;
- 5) planowane miejsce i datę rozpoczęcia przewozu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 6) planowane miejsce i datę zakończenia przewozu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 7) państwo załadunku;
- 8) państwo rozładunku;
- 9) numer dokumentu przewozowego towarzyszącego przewożonemu towarowi;

- 10) numer zezwolenia, o którym mowa w art. 28 ust. 1 lub w art. 29 ust. 1, a w przypadku:
 - a) wykonywania przewozu drogowego na podstawie zezwolenia EKMT – numer zezwolenia, okres ważności, oznaczenie państwa siedziby przewoźnika drogowego,
 - b) zwolnienia, na podstawie przepisów wiążących Rzeczpospolitą Polską umów międzynarodowych w zakresie przewozu drogowego, z obowiązku posiadania zezwolenia, o którym mowa w art. 28 ust. 1, albo zezwolenia EKMT – podstawę prawną tego zwolnienia;
- 11) numery rejestracyjne pojazdów, którymi jest wykonywany przewóz;
- 12) numer lokalizatora albo numer urządzenia, o których mowa odpowiednio w art. 2 pkt 3a i 4a ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o systemie monitorowania drogowego i kolejowego przewozu towarów oraz obrotu paliwami opałowymi.

5. W przypadku wykonywania przewozu kabotażowego rzeczy w rozumieniu art. 2 pkt 6 rozporządzenia (WE) nr 1072/2009 zgłoszenie przewozu nie zawiera danych, o których mowa w ust. 4 pkt 10.

6. Zgłoszenia przewozu do rejestru zgłoszeń, o którym mowa w art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o systemie monitorowania drogowego i kolejowego przewozu towarów oraz obrotu paliwami opałowymi, dokonuje się na zasadach i w sposób określony w tej ustawie.

7. W przypadku gdy zagraniczny podmiot wykonujący międzynarodowy przewóz drogowy rzeczy, o którym mowa w ust. 1, w ramach przewozu wykonuje jednocześnie kilka operacji transportowych, dla których jest wymagane posiadanie więcej niż jednego zezwolenia, o którym mowa w art. 28 ust. 1, albo zezwolenie EKMT, lub podstawa prawna zwolnienia z takiego obowiązku jest odmienna, każda taka operacja transportowa wymaga osobnego zgłoszenia.

8. W przypadku gdy zagraniczny podmiot wykonujący przewóz kabotażowy rzeczy, o którym mowa w ust. 2, w ramach przewozu wykonuje kilka operacji transportowych, każda taka operacja transportowa wymaga osobnego zgłoszenia.

9. W przypadku braku zgłoszenia przewozu, o którym mowa w ust. 1 lub 2, do wykonywania którego jest wymagane zezwolenie, o którym mowa w art. 28 ust. 1, zezwolenie, o którym mowa w art. 29 ust. 1, albo zezwolenie EKMT, przejazd uznaje się za wykonywany bez zezwolenia.

Art. 28c. 1. Zagraniczny podmiot wykonujący przewóz drogowy rzeczy, w przypadku, o którym mowa w art. 28b ust. 1 lub 2, przed rozpoczęciem przewozu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jest obowiązany przekazać kierującemu numer referencyjny, dokument zastępujący zgłoszenie, o którym mowa w art. 9 ust. 5 pkt 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o systemie monitorowania drogowego i kolejowego przewozu towarów oraz obrotu paliwami opałowymi, zwany dalej „dokumentem zastępującym zgłoszenie”, i potwierdzenie przyjęcia dokumentu zastępującego zgłoszenie.

2. W przypadku nieotrzymania przez kierującego numeru referencyjnego, dokumentu zastępującego zgłoszenie i potwierdzenia przyjęcia dokumentu zastępującego zgłoszenie, kierujący jest obowiązany odmówić rozpoczęcia przewozu towaru.”;

- 5) w art. 46 w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) wydania zezwolenia EKMT,”;
- 6) w art. 50 dodaje się pkt 6 w brzmieniu:

„6) wykonywanie zadań wynikających z ustawy z dnia 28 lipca 2023 r. o delegowaniu kierowców w transporcie drogowym.”;
- 7) w art. 51 w ust. 5 wyrazy „art. 50 pkt 1 i 4” zastępuje się wyrazami „art. 50 pkt 1, 4 i 6”;
- 8) w art. 55 w ust. 1 po pkt 3a dodaje się pkt 3b w brzmieniu:

„3b) kontroli spełnienia obowiązku, o którym mowa w art. 10a ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o systemie monitorowania drogowego i kolejowego przewozu towarów oraz obrotu paliwami opałowymi – w przypadku, o którym mowa w art. 28b ust. 1 lub 2;”;
- 9) w art. 55b w ust. 1 w pkt 13 dodaje się przecinek i dodaje się pkt 14 w brzmieniu:

„14) Państwowej Inspekcji Pracy”;
- 10) w art. 56:
 - a) w ust. 1 w pkt 7 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 8 w brzmieniu:

„8) zgodnie z przepisami ustawy z dnia 28 lipca 2023 r. o delegowaniu kierowców w transporcie drogowym.”;
 - b) w ust. 3 w zdaniu drugim wyrazy „o których mowa w ust. 1 pkt 1–4, 6 i 7” zastępuje się wyrazami „o których mowa w ust. 1 pkt 1–4 oraz 6–8”;

- 11) w art. 87 w ust. 1:
- a) w pkt 3 w lit. j średnik zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. k w brzmieniu:
„k) zezwolenie na odstępstwo;”;
- b) w pkt 7 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 8 w brzmieniu:
„8) w przypadku, o którym mowa w art. 28b ust. 1 lub 2 – numer referencyjny albo dokument zastępujący zgłoszenie i potwierdzenie przyjęcia dokumentu zastępującego zgłoszenie.”;
- 12) w art. 89 w ust. 1 pkt 5 otrzymuje brzmienie:
„5) upoważnieni pracownicy zarządców dróg publicznych – z wyłączeniem dokumentów, o których mowa w art. 87 ust. 1 pkt 1, pkt 2 lit. a i pkt 8 oraz ust. 4;”;
- 13) w art. 89a¹ po ust. 1 dodaje się ust. 1a i 1b w brzmieniu:
„1a. W przypadku ujawnienia w trakcie kontroli wykonywania przewozu drogowego rzeczy bez wymaganego zgłoszenia, o którym mowa w art. 28b ust. 1 lub 2, organ uprawniony do kontroli kieruje lub usuwa pojazd samochodowy, na koszt podmiotu wykonującego przewóz, na najbliższy parking strzeżony. Przewóz może być kontynuowany po przesłaniu przez zagraniczny podmiot wykonujący przewóz drogowy rzeczy zgłoszenia i uzyskaniu dla niego numeru referencyjnego.
1b. W przypadku ujawnienia w trakcie kontroli wykonywania międzynarodowego przewozu drogowego rzeczy bez wymaganego zgłoszenia, o którym mowa w art. 28b ust. 1, przepis ust. 1 pkt 1 i ust. 3 stosuje się odpowiednio.”;
- 14) w art. 92a po ust. 10 dodaje się ust. 10a w brzmieniu:
„10a. W przypadku stwierdzenia nieprawidłowości związanych z przewozem towarów, o których mowa w art. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o systemie monitorowania drogowego i kolejowego przewozu towarów oraz obrotu paliwami opałowymi, w pierwszej kolejności stosuje się przepisy ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o systemie monitorowania drogowego i kolejowego przewozu towarów oraz obrotu paliwami opałowymi.”;
- 15) po art. 92e dodaje się art. 92f w brzmieniu:
„Art. 92f. 1. Kto, będąc kierującym, nie okazuje uprawnionym organom kontroli zezwolenia na odstępstwo podlega karze grzywny w wysokości 2000 zł – za każde naruszenie.
2. Kto, wykonując przewóz drogowy, narusza zakazy, o których mowa w art. 1zc rozporządzenia 765/2006 lub art. 3l rozporządzenia 833/2014, podlega karze pieniężnej w wysokości 100 000 zł – za każdy przewóz drogowy.”;
- 16) w art. 93 w ust. 1 wyrazy „o której mowa w art. 92a ust. 1 i 2, art. 92d oraz art. 92e” zastępuje się wyrazami „o której mowa w art. 92a ust. 1 i 2 oraz art. 92d, art. 92e i art. 92f ust. 2”;
- 17) w art. 94 ust. 3 otrzymuje brzmienie:
„3. W przypadku gdy podczas kontroli zostanie stwierdzone naruszenie obowiązków lub warunków przewozu drogowego przez zagraniczny podmiot mający siedzibę lub miejsce zamieszkania w państwie, z którym Rzeczpospolita Polska nie jest związana umową lub porozumieniem o współpracy we wzajemnym dochodzeniu należności bądź możliwość egzekucji należności nie wynika wprost z przepisów międzynarodowych oraz przepisów tego państwa, funkcjonariusz lub pracownik organu przeprowadzającego kontrolę pobiera kaucję w wysokości odpowiadającej przewidzianej karze pieniężnej, określonej w art. 92f ust. 2 lub załączniku nr 3 lub 4 do ustawy.”;

- 18) w załączniku nr 1 po lp. 2 dodaje się lp. 2a w brzmieniu:

„2a.	Wykonywanie przewozu drogowego rzeczy bez okazania numeru referencyjnego, dokumentu zastępującego zgłoszenie lub potwierdzenia przyjęcia dokumentu zastępującego zgłoszenie, w przypadku, o którym mowa w art. 28b ustawy o transporcie drogowym ¹⁾ ”;	1500	
------	---	------	--

- 19) w załączniku nr 3 w lp. 3 po pkt 3.2 dodaje się pkt 3.2a i 3.2b w brzmieniu:

	„3.2a. Wykonywanie przewozu drogowego rzeczy bez zgłoszenia do rejestru zgłoszeń, w przypadku o którym mowa w art. 28b ustawy o transporcie drogowym ¹⁾ albo zgłoszenie danych i informacji niekompletnych lub niezgodnych ze stanem faktycznym	12 000	
	3.2b. Wykonywanie przewozu drogowego rzeczy, w przypadku o którym mowa w art. 28b ustawy o transporcie drogowym ¹⁾ z naruszeniem obowiązku, o którym mowa w art. 10a ust. 1 ustawy o systemie monitorowania drogowego i kolejowego przewozu towarów oraz obrotu paliwami opałowymi ¹⁴⁾ ”.	10 000	

¹⁴⁾ Ustawa z dnia 9 marca 2017 r. o systemie monitorowania drogowego i kolejowego przewozu towarów oraz obrotu paliwami opałowymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 104 i 1523).

Art. 40. W ustawie z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców (Dz. U. z 2022 r. poz. 1473) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 2 w pkt 7 w lit. b kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 8 w brzmieniu:
„8) przeciętne wynagrodzenie – prognozowane przeciętne wynagrodzenie miesięczne na dany rok kalendarzowy, ogłoszone w trybie art. 19 ust. 10 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2023 r. poz. 1230 i 1429).”;
- 2) uchyla się art. 21b;
- 3) art. 22 otrzymuje brzmienie:
„Art. 22. Przepisy art. 12 ust. 2 i 3, art. 13, art. 21, art. 24 ust. 1 pkt 2 oraz art. 26f–26i nie mają zastosowania do kierowców:
 - 1) wykonujących przewozy drogowe:
 - a) rzeczy, gdy dopuszczalna masa całkowita pojazdów łącznie z przyczepą lub naczepą nie przekracza 3,5 tony,
 - b) rzeczy w międzynarodowym transporcie drogowym lub kabotażowym, gdy dopuszczalna masa całkowita pojazdów łącznie z przyczepą lub naczepą nie przekracza 2,5 tony,
 - c) osób, pojazdami skonstruowanymi lub trwale przystosowanymi i przeznaczonymi do przewozu nie więcej niż dziewięciu osób łącznie z kierowcą;
 - 2) prowadzących pojazdy wymienione w art. 29 ustawy, w art. 3 rozporządzenia (WE) nr 561/2006 oraz w art. 2 ust. 2 Umowy AETR.”;
- 4) w art. 24 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2–4 w brzmieniu:
„2. W przypadku kierowców wykonujących zadania służbowe w ramach przewozów drogowych nie stosuje się art. 26¹ § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy.
3. Pracodawca może zakazać kierowcy jednoczesnego pozostawania w stosunku pracy z innym pracodawcą lub jednoczesnego pozostawania w stosunku prawnym będącym podstawą świadczenia pracy innym niż stosunek pracy, o ile jest to uzasadnione względami bezpieczeństwa w transporcie drogowym lub koniecznością przestrzegania przepisów socjalnych w transporcie drogowym.
4. W przypadku kierowców wykonujących zadania służbowe w ramach przewozów rzeczy i okazjonalnych przewozów pasażerskich nie stosuje się art. 29 § 3 pkt 1 lit. b ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy.”;
- 5) po rozdziale 3a dodaje się rozdział 3b w brzmieniu:

„Rozdział 3b

Zasady wynagradzania kierowców wykonujących międzynarodowe przewozy drogowe

Art. 26f. 1. Kierowca wykonujący zadania służbowe w ramach międzynarodowych przewozów drogowych nie jest w podróży służbowej w rozumieniu art. 77⁵ § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy.

2. Do kierowcy, o którym mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio, w zakresie ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, przepisy wydane na podstawie art. 21 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych dotyczące pracowników zatrudnionych za granicą u polskich pracodawców.

Art. 26g. W przypadku kierowców wykonujących zadania służbowe w ramach międzynarodowych przewozów drogowych, których miesięczny przychód jest wyższy niż przeciętne wynagrodzenie, w skład przychodu stanowiącego podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne, o której mowa w ustawie z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych nie wchodzi:

- 1) kwota stanowiąca równowartość 60 euro za każdy dzień pobytu za granicą, z zastrzeżeniem że tak ustalony miesięczny przychód tych osób stanowiący podstawę wymiaru składek nie może być niższy od kwoty przeciętnego wynagrodzenia;
- 2) należności stanowiące zwrot równowartości poniesionych przez kierowcę kosztów:
 - a) noclegu, o którym mowa w art. 8 ust. 8 rozporządzenia (WE) nr 561/2006,
 - b) podróży do miejsca rozpoczęcia międzynarodowego przewozu drogowego środkami transportu innymi niż pojazd będący w dyspozycji pracodawcy lub podmiotu, na rzecz którego kierowca wykonuje międzynarodowy przewóz drogowy,
 - c) niezbędnych udokumentowanych wydatków określonych lub uznanych przez pracodawcę lub podmiot, na rzecz którego kierowca wykonuje międzynarodowy przewóz drogowy, odpowiednio do uzasadnionych potrzeb w wysokości nieprzekraczającej kwoty wydatków faktycznie poniesionych i udokumentowanych przez kierowcę,
 - d) korzystania z urządzeń sanitarnych, określonych na podstawie średnich nieudokumentowanych kosztów takich usług oferowanych w ogólnodostępnych miejscach obsługi podróżnych w państwach, w których kierowca wykonuje zadania służbowe.

Art. 26h. 1. Do dni pobytu za granicą, o których mowa w art. 26g, oraz do dni pobytu za granicą, o których mowa w art. 21 ust. 1 pkt 23d ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, nie zalicza się:

- 1) dni urlopu wypoczynkowego;
- 2) okresu przebywania na zwolnieniu lekarskim od pracy z powodu choroby;
- 3) okresu korzystania z urlopu bezpłatnego.

2. Jeżeli okres pobytu kierowcy wykonującego międzynarodowe przewozy drogowe za granicą jest krótszy niż 12 godzin, kwoty, o których mowa w art. 26g niniejszej ustawy i art. 21 ust. 1 pkt 23d ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, ulegają zmniejszeniu do:

- 1) 1/3 w przypadku pobytu do 8 godzin;
- 2) 1/2 w przypadku pobytu ponad 8 do 12 godzin.

Art. 26i. W drodze odstępstwa od art. 85 § 1 i 2 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy, wynagrodzenie za pracę kierowcy wykonującego międzynarodowe przewozy drogowe, uznanego za pracownika delegowanego do celów dyrektywy 96/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1996 r. dotyczącej delegowania pracowników w ramach świadczenia usług (Dz. Urz. WE L 18 z 21.01.1997, str. 1 – Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne rozdz. 5, t. 2, str. 431, Dz. Urz. UE L 252 z 19.09.2012, str. 59 oraz Dz. Urz. UE L 173 z 09.07.2018, str. 16), w rozumieniu krajowych przepisów państwa, na terytorium którego kierowca jest delegowany, może być płatne w dwóch ratach, w stałym i ustalonym z góry terminie:

- 1) pierwsza rata, z dołu, nie później jednak niż w ciągu pierwszych 10 dni następnego miesiąca kalendarzowego:
 - a) w przypadku kierowców, których miesięczny przychód jest niższy niż przeciętne wynagrodzenie – w wysokości co najmniej minimalnego wynagrodzenia za pracę ogłoszonego albo ustalonego na podstawie art. 2 ust. 4 albo ust. 5 ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. z 2020 r. poz. 2207),
 - b) w przypadku kierowców, których miesięczny przychód jest wyższy niż przeciętne wynagrodzenie – w wysokości przeciętnego wynagrodzenia;
 - 2) druga rata, z dołu, niezwłocznie po ustaleniu pełnej wysokości wynagrodzenia, nie później jednak niż do 21 dnia następnego miesiąca kalendarzowego.”;
- 6) w art. 31d w ust. 3 wyrazy „art. 24 pkt 2” zastępuje się wyrazami „art. 24 ust. 1 pkt 2”.

Art. 41. W ustawie z dnia 13 kwietnia 2007 r. o Państwowej Inspekcji Pracy (Dz. U. z 2022 r. poz. 1614) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 10 w ust. 1 po pkt 14a dodaje się pkt 14aa w brzmieniu:
„14aa) wykonywanie zadań określonych w ustawie z dnia 28 lipca 2023 r. o delegowaniu kierowców w transporcie drogowym (Dz. U. poz. 1523);”;
- 2) w art. 13 po pkt 4 dodaje się pkt 4a i 4b w brzmieniu:
„4a) przewoźnicy drogowi delegujący kierowców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej albo z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz kierowcy delegowani na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej albo z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w zakresie określonym w ustawie z dnia 28 lipca 2023 r. o delegowaniu kierowców w transporcie drogowym,
4b) przewoźnicy drogowi z państwa trzeciego delegujący kierowców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz kierowcy delegowani na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z państwa trzeciego, w zakresie określonym w ustawie z dnia 28 lipca 2023 r. o delegowaniu kierowców w transporcie drogowym,”;
- 3) w art. 23 w ust. 1 po pkt 5a dodaje się pkt 5b i 5c w brzmieniu:
„5b) żądania od przewoźnika drogowego delegującego kierowcę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej albo z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub osoby działającej w jego imieniu informacji lub dokumentów, o których mowa w ustawie z dnia 28 lipca 2023 r. o delegowaniu kierowców w transporcie drogowym;
5c) żądania od przewoźnika drogowego z państwa trzeciego delegującego kierowcę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub osoby działającej w jego imieniu informacji lub dokumentów, o których mowa w ustawie z dnia 28 lipca 2023 r. o delegowaniu kierowców w transporcie drogowym;”.

Art. 42. W ustawie z dnia 10 czerwca 2016 r. o delegowaniu pracowników w ramach świadczenia usług (Dz. U. z 2021 r. poz. 1140 oraz z 2023 r. poz. 641) w art. 2:

- 1) w ust. 1 uchyla się pkt 2;
- 2) uchyla się ust. 2.

Art. 43. W ustawie z dnia 9 marca 2017 r. o systemie monitorowania drogowego i kolejowego przewozu towarów oraz obrotu paliwami opałowymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 104) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 4 w ust. 5 pkt 1 otrzymuje brzmienie:
 - „1) pkt 1 i 2 – są przechowywane przez 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym dokonano zgłoszenia, z wyjątkiem danych dotyczących zgłoszenia wykonywania międzynarodowego przewozu drogowego rzeczy oraz zgłoszenia wykonywania przewozu kabotażowego rzeczy, o których mowa w art. 28b ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2022 r. poz. 2201, z późn. zm.¹⁵⁾), które są przechowywane przez 2 lata, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym dokonano zgłoszenia;”;
- 2) w art. 12:
 - a) w ust. 2 w pkt 6 dodaje się przecinek i dodaje się pkt 7 w brzmieniu:

„7) ministra do spraw transportu”;
 - b) w ust. 4 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Szef Krajowej Administracji Skarbowej udostępnia organom, o których mowa w ust. 2 pkt 1–3, 5 i 7 oraz ust. 3, dane z rejestru w drodze teletransmisji, jeżeli dane te są niezbędne do realizacji ich ustawowych zadań i odpowiednio Urząd Regulacji Energetyki, urząd obsługujący ministra do spraw transportu albo jednostka organizacyjna odpowiednio Policji, Inspekcji Transportu Drogowego, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Agencji Wywiadu, Służby Wywiadu Wojskowego, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Straży Granicznej będąca odbiorcą informacji, spełnia łącznie następujące warunki:”;
- 3) w art. 18 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 i 3 w brzmieniu:

„2. Zwrot środka transportu, w przypadku międzynarodowego przewozu drogowego rzeczy, o którym mowa w art. 28b ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym, nie może nastąpić przed:

 - 1) dopełnieniem przez przewoźnika drogowego obowiązku zgłoszenia takiego przewozu i uzyskaniu dla niego numeru referencyjnego, oraz
 - 2) przedstawieniem prawidłowo wypełnionego wymaganego zezwolenia na wykonywanie międzynarodowego przewozu drogowego rzeczy, o ile jest wymagane.

3. Zwrot środka transportu, w przypadku przewozu kabotażowego rzeczy, o którym mowa w art. 28b ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym, nie może nastąpić przed dopełnieniem przez przewoźnika drogowego obowiązku zgłoszenia takiego przewozu i uzyskaniu dla niego numeru referencyjnego.”.

Art. 44. W ustawie z dnia 5 lipca 2018 r. o tachografach (Dz. U. z 2023 r. poz. 324) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 27 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Dane i informacje zgromadzone w ewidencji udostępnia się:

 - 1) podmiotom uprawnionym do kontroli na podstawie art. 89 ust. 1 pkt 1–4 i 6 ustawy o transporcie drogowym;
 - 2) podmiotowi wydającemu karty;
 - 3) organom administracji miar.”;
- 2) w art. 44 w ust. 3:
 - a) w pkt 1 w lit. e przecinek zastępuje się średnikiem i uchyla się lit. f,
 - b) po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

„1a) w przypadku czasowej i nieodnawialnej karty kierowcy, o której mowa w art. 26 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 165/2014:

 - a) oświadczenie podmiotu wykonującego przewozy drogowe mającego siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej złożone pod rygorem odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia, potwierdzające spełnienie wymagania istnienia stosunku pracy z kierowcą,
 - b) kopię świadectwa kierowcy, o którym mowa w art. 32a ustawy o transporcie drogowym, o ile do wykonywanych przez podmiot przewozów drogowych ma zastosowanie rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1072/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczące wspólnych zasad dostępu do rynku międzynarodowych przewozów drogowych (Dz. Urz. UE L 300 z 14.11.2009, str. 72, z późn. zm.¹⁶⁾);”.

¹⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2023 r. poz. 760, 919, 1123, 1193, 1195 i 1523.

¹⁶⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 112 z 24.04.2012, str. 6, Dz. Urz. UE L 178 z 10.07.2012, str. 5, Dz. Urz. UE L 158 z 10.06.2013, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 249 z 31.07.2020, str. 17.

Rozdział 9

Przepisy dostosowujące, przejściowe i końcowe

Art. 45. Główny Inspektor Transportu Drogowego przekazuje Głównemu Inspektorowi Pracy informację, o której mowa w art. 20 ust. 1, dotyczącą kontroli drogowych przeprowadzonych w 2023 r., do dnia 31 stycznia 2024 r.

Art. 46. Do przewozów drogowych podlegających obowiązkowi zgłoszenia do rejestru zgłoszeń, zgodnie z art. 28b ust. 1 lub 2 ustawy zmienianej w art. 39 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, rozpoczętych przed dniem wejścia w życie art. 43 niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 47. W sprawach dotyczących przewozów kabotażowych, wszczętych i niezakończonych na podstawie ustawy zmienianej w art. 42, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 48. Przepisy art. 38 stosuje się do dochodów (przychodów) uzyskanych od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 49. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem:

- 1) art. 4 ust. 2, który wchodzi w życie z dniem 21 sierpnia 2023 r.;
- 2) art. 39 pkt 4, 5, 8, pkt 11 lit. b, pkt 12–14, 18 i 19 oraz art. 43, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2025 r.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *A. Duda*

**WYKAZ NARUSZEŃ, O KTÓRYCH MOWA W ART. 33 UST. 1, WYSOKOŚĆ KARY PIENIĘŻNEJ
ZA POSZCZEGÓLNE NARUSZENIA ORAZ NUMER GRUPY NARUSZEŃ ORAZ WAGA NARUSZEŃ
WSKAZANE W ZAŁĄCZNIKU I DO ROZPORZĄDZENIA KOMISJI (UE) 2016/403
OKREŚLA PONIŻSZA TABELA:**

Lp.	Naruszenie	Wysokość kary pieniężnej (w złotych)	Nr grupy naruszeń oraz waga naruszeń, wskazane w załączniku I do rozporządzenia (UE) 2016/403 (PN – poważne naruszenie, BPN – bardzo poważne naruszenie, NN najpoważniejsze naruszenie)
1	Zgłoszenie przez przewoźnika drogowego delegującego kierowcę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej informacji, o których mowa w art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2023 r. o delegowaniu kierowców w transporcie drogowym, zwanej dalej „ustawą”, niekompletnych.	4000	14.1 PN
2	Zgłoszenie przez przewoźnika drogowego delegującego kierowcę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej informacji, o których mowa w art. 9 ust. 2 ustawy, niezgodnych ze stanem faktycznym.	4000	
3	Zgłoszenie przez przewoźnika drogowego z państwa trzeciego delegującego kierowcę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z państwa trzeciego informacji, o których mowa w art. 12 ust. 3 ustawy, niekompletnych lub niezgodnych ze stanem faktycznym.	4000	
4	Niezłożenie przez przewoźnika drogowego delegującego kierowcę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zgłoszenia delegowania w sposób i w terminie określonych w art. 9 ust. 1 ustawy.	6000	14.2 BPN
5	Niezłożenie przez przewoźnika drogowego z państwa trzeciego delegującego kierowcę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z państwa trzeciego zgłoszenia delegowania w sposób i w terminie określonych w art. 12 ust. 1 pkt 1 ustawy.	6000	
6	Wyposażenie kierowcy w przerobioną lub podrobioną kopię zgłoszenia delegowania, o której mowa w art. 9 ust. 3 pkt 1 ustawy, albo przerobione lub podrobione potwierdzenie delegowania, o który mowa w art. 12 ust. 1 pkt 2 ustawy.	7000	14.3 BPN
7	Niewystawienie przez przewoźnika drogowego z państwa trzeciego delegującego kierowcę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej potwierdzenia delegowania, o którym mowa w art. 12 ust. 1 pkt 2 ustawy, w sposób i w terminie określonych w tych przepisach.	6000	

8	Niezapewnienie przez przewoźnika drogowego delegującego kierowcę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, aby kierowca dysponował kopią zgłoszenia delegowania, o której mowa w art. 9 ust. 3 pkt 1 ustawy.	6000	14.5 BPN
9	Niezapewnienie przez przewoźnika drogowego z państwa trzeciego delegującego kierowcę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, aby kierowca dysponował potwierdzeniem delegowania, o którym mowa w art. 12 ust. 2 pkt 1 ustawy.	6000	
10	Nieprzekazanie przez przewoźnika drogowego delegującego kierowcę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej dokumentacji, o której mowa w art. 9 ust. 4 ustawy, w sposób i w terminie określonych w tym przepisie.	6000	14.6 BPN
11	Nieprzekazanie przez przewoźnika drogowego z państwa trzeciego delegującego kierowcę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej dokumentacji, o której mowa w art. 14 ustawy, w terminie określonym w tym przepisie.	6000	
12	Nieaktualizowanie przez przewoźnika drogowego delegującego kierowcę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zgłoszenia delegowania zgodnie z art. 9 ust. 5 ustawy.	4000	14.7 PN